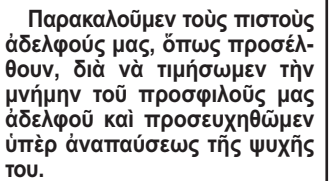
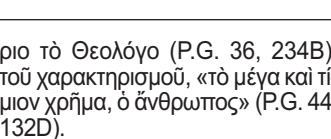

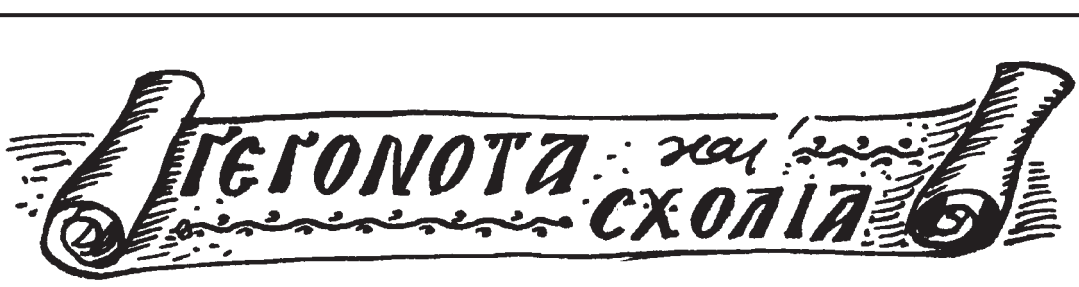
ΙΔΡΥΤΗΣ τ' Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Ἀγάθος Μάρτυρας, Θεοδοσίου τοῦ ἐξ Ἀνποχείας Ὁσίου, Πολιεύκτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντωνίου τοῦ Ἀθηναίου Νεομάρτυρος ΕΤΟΣ ΝΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2103

Μοναδικός, όμως, και ανυπέρβλητος είναι ο Κόσμος, όπως ονομάζεται το Σύμπαν της Δημιουργίας, χαρακτηριζόμενο με την αρχαιοελληνικής συλλαβικής κατηγορίας που περιλαμβάνει την αισθητική πληρότητα, την αρτιότητα και τη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ευωδιάζουν οι τάφοι τών όσιομαρτύρων εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος!

ΟΤΑΝ στὸ Φανάρι «κάνουν παρέλαση» οἱ αἱρετικοί, μὲ ἐπικεφαλὴς τοὺς ἀμετανόητους παπικοὺς, οἱ τάφοι τῶν Ὁσιομαρτύρων στὸ Ἅγιον Ὅρος βοοῦν γι' αὐτὴ τὴν ἱερουσία καὶ τὰ ἀλλὰ ἀπαράδεκτα οἰκουμενιστικὰ «ανοήματα» τῶν μεγαλόσχημων κληρικῶν μας. Ὁ ἀγιορείτης Γέροντας Ἀρτέμιος μᾶς ἔδωσε μῖα θαυμασιτὴ πληροφορία: «Ἐδῶ καὶ καιρὸ, τὰ συνενεργεῖ διαλογισμὸν μεγάλους ἄλκους περιφερειακὰ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, γιὰ νὰ στηρίξουν τὸν Ἱερὸ Ναὸ μὲ ταμῆνον καὶ χοντρά σίδερα. Στὴ διαδικασία διάνοιξης αὐτῶν τῶν ἱλίκων, οἱ ἐργάτες φέρουν στὴν ἐπιφάνεια νέους τάφους ἁγίων λειψάνων ποὺ ευωδιάζουν. Εἶναι ἅγια λείψανα μαρτύρων ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθόδοξης ἡμῶν Πίστεως τῶν μαρτυρησάντων μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Κοσμά τὸν Πρώτο ἐπὶ τοῦ λαπινόρρονος

Πατρίάρχου Βέκκου» (Ἰστολ. Πατερικὴ παράδοση)! Τὰ ἅγια λείψανα τῶν Ὁσιομαρτύρων, ποὺ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς προσκυνημένους οὐνίτες, στέλνουν τὸ δικὸ τους μῆνυμα στοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, βιώντας ὅτι οἱ σημερινοὶ αἱρετικοὶ παπικοὶ, ἀπὸγονοὶ τῶν σφαγένων τους, παραμένουν ἀμετακίνητοι στὶς πλάνες τους καὶ ἀμετανόητοι στὰ ἐγκλήματα τους! Ὅτι οἱ «ἀγαπολογίες» καὶ τὰ «σοῦρτα - φέρτα» μὲ τοὺς αἱρετικούς εἶναι ἐνα δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως παιχνιδί, μὲ τὸ ὁποῖο κοροϊδεῖ οἱ ἕνας τὸν ἄλλον! Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς αἱρετικούς εἶναι ἡ ὑπόδειξί τους ὅτι εἶναι πλανημένοι καὶ ἡ κλήση τους σὲ μετάνοια, διότι μόνον ἡ μετάνοιά τους καὶ ἡ ἐνταξί τους στὴν Ἐκκλησία θὰ τοὺς χάρισε τὴ σωτηρία, τὸ μεγάλο ζητούμενο γιὰ κάθε πιστὸ!

Ἀπιστευτον:

Ὁ κ. Φραγκίσκος ζητεῖ ἀπὸ τὸν Χριστὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ πλέον νὰ παρακολουθήσουμε τὸν καταγιασμὸ τῶν βλασφημιῶν τοῦ «ἀλάθητου» τῆς «Ἁγίας Ἐδρας»! Κάνει ὁ, π. μπορεῖ, γὰ νὰ φτάσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ «Χριστιανισμοῦ», «κοιμώμενο καὶ ραμμένο» στὰ μέτρα τὰ δικά του, ποὺ εἶναι καὶ μέτρα τῆς ἐραλίκης «Νέας (ἀντιχρίστης) Ὑδροχόικης Ἑπτοχῆς» καὶ τῆς κριτικῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων», τῶν ὁποίων εἶναι ὁ πλεόν διαπρύσιος κήρυκας καὶ πρῶτοθῆτῆ! Ἰδοὺ ἕνα ἐν «κατόρθωσιν» του: Σὲ ὁμιλία του «γιὰ τὴν οἰκονομία» στὶς 27-12-2015, ἐξέτισε μῖα ἀπίστευτη βλασφημία γιὰ τὸ Χριστὸ. Κάνωντας λόγο γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπή, τῆς δωδεκαετοῦς ἐπισκέψεως τοῦ Κυρίου στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν τριήμερὴ περὶπετὰ τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Μνήστορα Ἰωσήφ, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀναστήθισαν, ἐνῶ Ἐκκεῖνος ἀποκαλύπτει τὴ θεότητα τοῦ στοῦ ἰουδαϊκοῦ ἱερατεῖο, ὁ κ. Φραγκίσκος ἀναρωτήθηκε «κὼν ὁ Χριστὸς χρησιμοποίη συγγνώμην ἀπὸ τοὺς γονεῖς του» γιὰ τὴν «κάτasia» Του! Ὑπέθεσε πῶς, «κνσί», ἂν καί, ὅπως εἶπε, δὲν «τὸ γράφει τὸ Εὐαγγέλιον» (πηγή: hellasforce) Μὲ ἄλλα λόγια, ἀποδίδει ἀπρόκαλπτα στὸν Ἀναμάρτητο Χριστὸ, σφάλμα, ἀμαρτία καὶ ἡττὰ ἀπὸ Αὐτὸν μετάνοιᾶ! Καὶ δὲν μὲνει ἐκεῖ: Θέλει (ὡς «ἀλάθητος» γὰρ) νὰ συμπληρώσῃ τὴν «ἀτέλητῃ» Ἀγία Γραφή, μὲ τίς δικές του ἰδεολογιές! Αὐτοὺς εἶναι λοιπὸν ὁ βλασφημὸς ἐγκάθετος στὸ θρόνο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κηρύσσει «έτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ.1,6), μὲ τὰ λόγια καὶ τὴς πράξεις του, ἀποδεικνυόμενος γνήσιος προσηλυτὸς τοῦ Ἀντιχρίστου! Αὐτὸν θέλουν (καὶ μηχανεύονται τὸ πῶς) οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, νὰ μᾶς «βάλουν στὸ σβέκο», ὡς «τὸν πρῶτο τῆς Ἐκκλησίας»! Φρίκη!

Ἱμάμης κηρύσσει σφαγὰς εἰς Τζαμιά τῶν Ἀθηνῶν!

Ἡ ΝΕΑ χρονιά «μτταίνει» μὲ τίς πλεόν δυσουλίες προοπτικές γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἣ ὁποία βιώνει μῖα ἀπὸ τίς πλεόν δραματικές καὶ ἀνίσχυρες ἱστορίες τῆς περιόδου. Τὸ μεγάλο πρόβλημα ἀνομάζεται τρομοκρατία καὶ ἔχει ἀνομιολογισμὸ: «ἰσλαμικὸς φονταμενταλισμός». Ἀνάμεσα στὶς χώρες ποὺ βρίσκονται στὸ «μῆτι τοῦ κυκλώνα» εἶναι καὶ ἡ πατρίδα μας. Δεῖτε τὴν ἰλιαν ἀνισυμμετρικὴ εἰδησι: «Τοὺς ἐτοιμάζουν καὶ τζαμί στὴν καρδιά τῆς Ἀθῆνας. Γιὰ νὰ δασκάσουν οἱ ἱμάμηδες νὰ σφάξουν τοὺς Ἑλλήνε!» Αὐτὸ πᾶντως συνέβη μὲ ἱμάμη στὴ Μόρα! Πρόκειται γιὰ ἱμάμη στὸ πακιστανικὸ σουννιτικὸ τζαμί Ταρίκ τῶν Μεγάρων, (ἐνὰς ἀπὸ τοὺς 2000 ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα), ὁποῦ τὸν Νοέμβριο τοῦ 2014 ἔκανε τὸ αὐτονόητο γιὰ τὴν θρησκεία του: προχώρησε σὲ ἐνὰ «κρήρυμα μίσους ἐναντία σὲ ἄλλους μουσουλμάνους καὶ κυρίως χριστιανούς», στὸ τζαμί τοῦ Αἰγυλέω! Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ κρήρυματος ἀποκάλεσε ἄλλους μουσουλμάνους καὶ χριστιανούς «ἀπίστους» καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς (ἀληθινούς) πιστοὺς νὰ «σκηῶσουν τὸ σταθὶ ἐναντίον τους». Ἀνθρώπιτοι ποὺ εἶχαν παρακολουθήσῃ τὸ κρήρυμα τοῦ ἱμάμη εἶπαν πῶς δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ χρησιμοποίησε μὲ ἐυκολία τὸν ὄρο «τζαμί», οὕτε ἦταν ὁ μόνος ποὺ παράτρυνε τοὺς λίγους πιστοὺς του νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἀπίστους! Αὐτοὶ εἶναι οἱ καθοδηγητές ἱμάμηδες τοῦ ἰσλαμισμοῦ. Ζητοῦν νὰ σφάξουν τοὺς Ἑλλήνες καὶ ὅλους τοὺς «κατ' αὐτοὺς» «ἀπίστους» (Ἰστολ. Ἑντήνητε re)! Ἰδοὺ τὰ «καλὰ» τῆς πολυπολιτισμικότη- τας. Ὁ κήρυκας τοῦ «φιλεποτιλγαν-χου Θεοῦ» τοῦ, κροαδαῖνι τοῦ χατζάρη του στὸ στίππι μας, ὑπὸ τὴν ἀνοχή τῶν κυβερνώντων μας!

Ἱμάμης κηρύσσει σφαγὰς εἰς Τζαμιά τῶν Ἀθηνῶν!

Ἡ ΝΕΑ χρονιά «μτταίνει» μὲ τίς πλεόν δυσουλίες προοπτικές γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἣ ὁποία βιώνει μῖα ἀπὸ τίς πλεόν δραματικές καὶ ἀνίσχυρες ἱστορίες τῆς περιόδου. Τὸ μεγάλο πρόβλημα ἀνομάζεται τρομοκρατία καὶ ἔχει ἀνομιολογισμὸ: «ἰσλαμικὸς φονταμενταλισμός». Ἀνάμεσα στὶς χώρες ποὺ βρίσκονται στὸ «μῆτι τοῦ κυκλώνα» εἶναι καὶ ἡ πατρίδα μας. Δεῖτε τὴν ἰλιαν ἀνισυμμετρικὴ εἰδησι: «Τοὺς ἐτοιμάζουν καὶ τζαμί στὴν καρδιά τῆς Ἀθῆνας. Γιὰ νὰ δασκάσουν οἱ ἱμάμηδες νὰ σφάξουν τοὺς Ἑλλήνε!» Αὐτὸ πᾶντως συνέβη μὲ ἱμάμη στὴ Μόρα! Πρόκειται γιὰ ἱμάμη στὸ πακιστανικὸ σουννιτικὸ τζαμί Ταρίκ τῶν Μεγάρων, (ἐνὰς ἀπὸ τοὺς 2000 ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα), ὁποῦ τὸν Νοέμβριο τοῦ 2014 ἔκανε τὸ αὐτονόητο γιὰ τὴν θρησκεία του: προχώρησε σὲ ἐνὰ «κρήρυμα μίσους ἐναντία σὲ ἄλλους μουσουλμάνους καὶ κυρίως χριστιανούς», στὸ τζαμί τοῦ Αἰγυλέω! Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ κρήρυματος ἀποκάλεσε ἄλλους μουσουλμάνους καὶ χριστιανούς «ἀπίστους» καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς (ἀληθινούς) πιστοὺς νὰ «σκηῶσουν τὸ σταθὶ ἐναντίον τους». Ἀνθρώπιτοι ποὺ εἶχαν παρακολουθήσῃ τὸ κρήρυμα τοῦ ἱμάμη εἶπαν πῶς δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ χρησιμοποίησε μὲ ἐυκολία τὸν ὄρο «τζαμί», οὕτε ἦταν ὁ μόνος ποὺ παράτρυνε τοὺς λίγους πιστοὺς του νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἀπίστους! Αὐτοὶ εἶναι οἱ καθοδηγητές ἱμάμηδες τοῦ ἰσλαμισμοῦ. Ζητοῦν νὰ σφάξουν τοὺς Ἑλλήνες καὶ ὅλους τοὺς «κατ' αὐτοὺς» «ἀπίστους» (Ἰστολ. Ἑντήνητε re)! Ἰδοὺ τὰ «καλὰ» τῆς πολυπολιτισμικότη- τας. Ὁ κήρυκας τοῦ «φιλεποτιλγαν-χου Θεοῦ» τοῦ, κροαδαῖνι τοῦ χατζάρη του στὸ στίππι μας, ὑπὸ τὴν ἀνοχή τῶν κυβερνώντων μας!

προτεστάντες καὶ συμμετοχῆς μας στὴν «οἰκουμένη κίνηση» καὶ δὲν ἀναφερόθηκε οὕτε μῖα προσέλευση στὴν Ὁρθόδοξη, ἀπὸ τοὺς αἱρετι- κούς συζητήτες τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν! Μᾶλλον, μὲ τὴν στά- ση τους, τοὺς σταθεροποιῶν στὶς πλάνες τους, ἀφοῦ τοὺς δίνουν τὴν ψευδαίσθησι τῆς θῆβεν ἀλήθείας τους, ὡς «διαφορετικὴ ἐκκλησια- στικὴ παράδοση»! Ὑπάρχει καὶ μέλ- λουσα κρίσι, ἀλλὰ τότε δὲ εἶναι πολὺ ἀργά γιὰ δόσους παίζουν μὲ τὴ σωτη- ρία εαυτῶν καὶ ἀλλήλων!

Διημαρχοῦς τῆς Θράκης διαμαρτυρήθη διὰ τὸν «Ἀ' - Βασιλὴν»!

ΤΟ ΤΖΙΧΑΝΤ καὶ ἡ σαρία (ἰσλα- μικὸς νόμος) εἶναι ῖση ἐδῶ! Ἀνακο- νώθηκε ἐπὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐορτῶν, συγκεκριμένῃ ἰσλαμικῇ κρά- τη (Μπουρουνδὶ, Σομαλία, Τατζικ- στάν, κ.λπ.) ἀπαγορεύσαν τὸν ἐορ- τισμὸ τῶν Χριστουγέννων. Ταῦτα- χρονα βρέθηκε καὶ «ἐλληνας» δη- μαρχος, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν «παροιμία» τοῦ «Ἀ' - Βασιλῆ» στὴν περιοχὴ τοῦ Δεῖτε τὴν πρωτόκλησι καὶ ἰλιαν ἀνισυμμετρικὴ εἰδησι: «Ὁ μουσουλμάνος διημαρχοῦς τοῦ δήμου Μύκης στὴν Ἑᾶνην μὲ ἐπίσημο ἐγγράφο τοῦ ἐκπράξε τὴν ἐνησιον δια- ἀρεσκεία του, γιὰτὶ σὲ νηπιανγεία τοῦ δήμου του, ἔγιναν ἐκδόηλweise γιὰ τὰ Χριστουγεννα καὶ τὴν Πρωτο- χρονιά μὲ Ἅγιους Βασιλίδες». Ὁ Τζεμίλ Κάμπζ ἐπέστει ἐγγράφο δια- μαρτυρίας, μὲ τὸ ὁποῖο ὑποστηρίζει ὅτι ὁ δήμος Μύκης ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς ἀγνῶτες μουσουλμάνους στὸ θρησκεια καὶ οἱ ἐπίσημοι θρησκευ- τικὲς γιορτές εἶναι τὰ δύο Ἰμπαράκια καὶ τὰ πέντε καντήλια. Διαβεβαίωνει

δὲ ὅτι σέβεται τίς γιορτές τῶν χρι- στιανῶν, ἀλλὰ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ θρη- σκεία τους ἀπαγορεύει τὴν παρου- σία καὶ τὴν ἐπισηπ τους μὲ τὸν Ἅγιο Βασίλη» (Ἰστολ. Τρωκτικὸ2)! Μὲ ἄλλα λόγια, ἀρχίσμα νὰ «δέρεται» τοὺς καρποὺς» τῶν ἄρρωνων πολυ- τικῶν μας. Μὲ τὸν «Καλλικράτη», δη- λαδὴ μὲ τὴν διεύρυνση τῶν Δήλων, δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ περάσῃ «στὰ χέρια» μουσουλμάνων δημάρ- χων, πολλοὶ Δήμοι τῆς εὐαίσθητης περιοχῆς τῆς Θράκης. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, παίρνοντας «γραμμή» ἀπὸ τὸ τουρκικὸ προεζεῖο καὶ τὸν ψευ- δονομήτῃ, «στρώνουν τὸ χαλί» τῶν τζχανιστᾶν! Βράζουμε τὰ μάτια μας μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια!

Εἰς τὴν Τουρκίαν «ἐδίκασαν» καὶ «προσηλύτισαν» εἰς τὸ Ἰσλάμ τὸν «Ἀ' - Βασιλὴ»!

Ο «Α'ΒΑΣΙΛΗΣ», τὸ γνωστὸ ἐμπροκτὸ «μασκότ» τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων, ἦπρε παγκόσμια διάσημο. Πέρα ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ κόσμο, ὁ παχυλὸς «Ξάντα Κλάου» ἔγινε τὸ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τοῦ «εὐορταστικοῦ κλίματος» σὲ ὅλη τὴ ὑφήλιο. Ἐξαίρεση τῆς Τουρκία, στὴν ὁποία δὲν ἔγινε ἐπέτος δικαστὴ καὶ μά- λιστα «πέπρας καὶ ἀπὸ δική» καὶ «πεσίθηκε» νὰ γίνεῖ ... μουσουλμά- νος! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἰδησι: «Στὴν πόλη Μπόλου τῆς Δυτικῆς Τουρκίας ὑπερεθνικιστές ἐπιστάτες ἐνα βίντεο, στὸ ὁποῖο ὁ Ἄν Βασιλὴς προσπλητίζεται στὸ Ἰσλάμ. Στὸ βίντεο ἐμφανίζονται γενίτορας νὰ καταβί- ωουν τὸν Ἅγιο, πρὶν ἀποφασίσαι νὰ γίνεῖ μουσουλμάνος μετὰ ἀπὸ δική. Τὸ βίντεο ἐμφάνισ τὰ μέλη τοῦ «κῆ- ρματος μεγάλῃ ἐνότητι» ποὺ εἶναι ἐναντία στὰ Χριστιανγεννα καὶ τοὺς ἐορτασμοὺς τῆς νέας χρονίς καὶ τὸν συσχετισμὸ τῶν ἐορτῶν αὐτῶν μὲ τὸν Χριστιανισμὸ. Τὸ βίντεο ἐξανά μὲ τὴν καταδωξὶ τοῦ Ἄν Βασιλῆ καὶ τὴν μεταφορά τοῦ μπροστά σὲ Ἰσλαμικὸ δικαστήριον. Ἐκεῖ τὸν ρωτᾷ ὁ δικα- στής, γιὰτὶ πρέχει καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπαντᾷ γιὰ γιορτᾶς τὴν γέννησι τοῦ Ἰησοῦ. [...] Ὁ δικαστὴς ἀρνήει ἐλεύ- θερο τὸν Ἄν Βασιλῆ, ἀλλὰ ὄχι πρὶν μῖα ἀλλαγή... ἀποφασίζει νὰ προσπ- λυτιστὶ στὸ Ἰσλάμ καὶ νὰ γίνεῖ μου- σουλμάνος» (Ἰστολ. Τρωκτικὸ2)!

Ἐκτός ἀπὸ τὴν κακόγνωστη καὶ φαῖδρη πλευρὰ τοῦ γεγονότος, φανε- ρώνετὰ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα τῶν «μετριοπαθῶν» μουσουλμάνων τῆς γείτονας χώρας! Οἱ «ἐμπειρίες» καὶ ὁ «κομπιμαρίε» τῶν πολιτικῶν μας δὲν «ἀπέδωσαν»! Ἐκτός ἀπὸ τὴν κακόγνωστη καὶ φαῖδρη πλευρὰ τοῦ γεγονότος, φανε- ρώνετὰ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα τῶν «μετριοπαθῶν» μουσουλμάνων τῆς γείτονας χώρας! Οἱ «ἐμπειρίες» καὶ ὁ «κομπιμαρίε» τῶν πολιτικῶν μας δὲν «ἀπέδωσαν»!

Ἄκαιροι «λεονταρισμοί» κατὰ τοῦ «συμφώνου συμβιβώσεως»!

ΤΟ ΕΠΙΛΙΣΧΥΝΤΟ νομοσχέδιο γιὰ τὸ «αἰμῶμον συμβιβώσης» τῶν σο- δομιστῶν εἶναι πλεόν νόμος τοῦ κρά- τος! Ἐγινε δὲ νόμος ἐξάπις τῆς δικῆς μας χλαροστήρας, διότι ἐλάχι- νος ἐπὶσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας (ἐλγότεροι ἀπὸ πέντε) ὀρθῶσαν (ἀνεκδοκὸ λόγον, ὅταν ἡ «σεβαστή» μας διχομαχητὴ κυβερνήσιον τὸ ἐφε- ρε πρὸς συζήτησι! Τώρα ποὺ τὸ κακὸ ἐγινε, «κατόπιν ἐορτῆς» ἀρχι- σσιν νὰ φωνασκοῦν! Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ σχόλιο τοῦ ἀγωνιστικοῦ περιοδικοῦ «Παρακαταθήκη»: «Κατα- κεραινούουν ἐκ τῶν ὑστέρων! Τὸ βλέπουμε καὶ αὐτοὶ καὶ ἔχουμε τὴν αἰσθησι ὅτι εἶναι νεοεποχικὴ μεθο- δὸς. Τὶ ἐνονοῦμε; Ψηφιστέα π.χ. τὸ ἐπὶσχεῖντο «Σύμφωνο συμβιβώσης» τῶν ὁμοφυλοφίλων. Κάποιοι ἐκκλη- σιαστικοὶ πρὶν τὴν ψηφισί τοῦ σιω- ποῦν. Μετὰ τὴν ψηφισί τὸ κατακε- ραινούουν. Ὅα ἐπείτεσαν, νομίζομε, περισσότερο, ἂν παρενέβαιναν πρὶν τὴν ψηφισί» (ἐκ τῶν ὑστέρων) καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ὡς ἀγωνιστής. Σκοπὸς εἶναι νὰ εἰσάσῃ Προμηθεῖς καὶ ὄχι Ἐπιμηθεῖς. Ἄλλοι παρεμβαί- νουν τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὀπλῶν». Δηλώνουμε προ- καταβολικὰ ἐπὶ τρέποντες ἀπεριόρι- στο σεβασμὸ καὶ υἱική ἀγάπη γιὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ γιὰ ὁ,πὶ αὐτὸ ἀντι- προσωπεύει. Ὅμως αὐτὸ ποὺ εἶδα- με τὸ «Σύμφωνο συμβιβώσης» τῶν ὁμοφυλοφίλων δὲν μᾶς ἀνέπαυσε. Μῖα χλαρήρ Ἀνακοίνωσις μῖα μέρα πρὶν συζητηθῇ τὸ θέμα στὴ Βουλῇ. Ἄν τῇ Ἀνακοίνωσις ἦταν δεδομένο ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάνετο ὀψ' ὄμιν ἀπὸ κανένα. Ἄν ὅμως εἴχε γίνε ἐνωπίρ- ρε καὶ ἦταν καὶ πῶς ἐκράβετο τὸ πρακτικὸ ἐπιπέδο, ποτέμῃ κάποιους νὰ προβλημάτζει. Π.χ.: Καμμία ἐπι- κοινωνία καὶ ἀπαγόρευσι ἐισόδου στὸ Ἅγιον Ὅρος γιὰ δόσους θὰ ψηφι- γὰ τὸ ἐπὶσχεῖντο! «Σύμφωνο συμ- βιβώσης»! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῆς ἡ πικρὴ ἀλήθεια. Ἐτοῖ εἴχει ἡ κατὰσε- ση μὲ τοὺς «μισωτοὺς ποιμένεες»!

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ ἉΓΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΑΓΑΘΗ

Νὰ τεθῇ τὸ θέμα τῆς Οὐνίας, εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον

Τοῦ κ. **Β. Χαράλαμπος**, θεολόγου

Νὰ τεθεῖ τὸ θέμα τῆς οὐνικῆς δο- λότητος στὴν Οὐκράνια, ἀλλὰ καὶ τὸ γενικότερον πρόβλημα τῆς Οὐνίας, στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο. Οἱ κατὰ καιροὺς ἀναφορὸς τοῦ Μητρο- πολίτου Βολοκαλάσκ Ἰλαρίωνας, γιὰ τὴν Οὐνία στὴν Οὐκράνια, ἄς διώ- σουν τὴν ἀφορμὴ νὰ τεθεῖ τὸ θέμα τῆς Οὐνίας, στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι παντοιοτρόπως προσπαθοῦν οἱ Οὐνίτες νὰ προσελ- κίσουν ἀνυποψίαστους Ὁρθόδο- ζους στὸν Πατρισμό. Μὲ δόλιο μῆδι- στα τρόποι οἱ Παπτικοὶ, χρησιμοποιοῦν γιὰ τίς οὐνικές «ἐκκλησίες» τὸν ὄρο ἑλληνο-καθολικός, στὴν Οὐκρα- νία ἀκόμα καὶ ἐνῷμο ἄρτο χρησιμο- ποιοῦν οἱ οὐνίτες ἱερεῖς. Ὅα εἶναι ἀφορμὴ λοιπὸν νὰ τεθεῖ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο τὸ θέμα τῆς οὐνικῆς δολότητος στὴν Οὐκράνια, ἀλλὰ καὶ τὸ γενικότερον πρόβλημα τῆς Οὐνίας, τὸ ὁποῖο θὰ δώσει καὶ τὴν πραγματικὴ διάστασι τῶν σχέ- σεων Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Παπτικῶν.

Νὰ σημειωθεῖ παρενθετικὰ ὅτι οἱ οὐνικές «ἐκκλησίες», στὸ Das Tyri- sch Katholisch Lexicon, ἀναφερόν- ται δολίως ὡς ἐκκλησίαι ποὺ ἔχουν ὀθῆεν τὴν Ὁρθόδοξη παράδοσι, προσθέτοντας τὸ ἀπαράδεκτο ὅτι εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὴ Ρώμη. Νὰ προσ- θέσωμε καὶ τὴ λήπη μας γιὰ τὸ κειμε- νὸ τοῦ Βαλαμαν, ὅπου οἱ Οὐνίκες ἐκκλησίαι καλοῦνται «Καθολικὲς Ἀνατολικὲς Ἐκκλησίαι».

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ στάσι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας στὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς Οὐνίας. Ἄς ἐνθυμηθοῦμε παλαιότερες ἀνα- φορὸς τοῦ Μητροπολίτου Βολο- καλάσκ Ἰλαρίωνα, γιὰ τὴν Οὐνία στὴν Οὐκράνια. Στὸ Δ' Εὐρωπαϊκὸ Φόρουμ Ὁρθόδοξων Ρωμαιοκαθο- λικῶν, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Μινσκ ἀπὸ 2 μέχρι 2014, μεταξὺ ἄλλων ὁ Μητροπολίτης Βολο- καλάσκ Ἰλαρίωνας ἀνέφερε: «Οἱ ἐνέργειες τῶν Οὐνιτῶν προκαλέσαν τεράστιες ζημιές ὄχι μόνον στὴν Οὐκράνια καὶ τοὺς κατοίκους της, ἀλλὰ ἦταν καὶ σὲ βάρος τοῦ Διαλό- γου Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθο- λικῶν». Συγκεκριμένα ἀνέφερε «Οἱ ἐπιθετικὲς δηλώσεις τῶν Οὐνιτῶν, οἱ

σὲ μῖα ἀπιστὴ γυναίκα, ποὺ ὀνο- μαζόταν Ἀφροδισία μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Κύριό μας. Ἡ ἁγία ὅμως Ἀγάθῃ, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Χριστὸ καὶ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸ ὄνομά του, ἔμεινε στέρεη στὴν πίστι καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε σὲ φρι- κτὰ βασανιστήρια. Ἀφοῦ τὴν ἔδει- ραν ἀνηλεῶς, τῆς ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς, τοὺς ὁποίους ἐθερά- πεισε θαυματουργικὰ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Πέτρος. Ἐπειτα τὴν ἔσυραν πάνω σὲ τούβλα καὶ τῆς κατέκαψαν τὸ σῶμα μὲ φωτιά. Τέλος τὴν φυλάκισαν, ὅπου παρ- Ίέδωσε ἡ ἰοιδίμως Ἀγάθῃ τὴν μακαρία ψυχὴ τῆς στὸν Χριστὸ, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε.

Νὰ τεθῇ τὸ θέμα τῆς Οὐνίας, εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον

Τοῦ κ. **Β. Χαράλαμπος**, θεολόγου

ἐνέργειες ποὺ ἀποσκοποῦσαν στὴν ὑπονόμηση τῆς κανονικῆς Ὁρ- θόδοξης, οἱ δυναμικὲς ἐπαφές μὲ τοὺς σχισματικούς, ὁ πόθος νὰ διχάσουν τὴ μῖα πολυεθνικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας προκαλέσαν τεράστιες ζημιές ὄχι μόνον στὴν Οὐκράνια καὶ τοὺς κατοίκους της, ἀλλὰ ἦταν καὶ σὲ βάρος τοῦ διαλό- γου τῶν Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκα- θολικῶν».

Ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Βολο- καλάσκ Ἰλαρίωνας ἐπέστησαν τὸ ἐξαιρετικὰ καταστρεπτικὸ, ὅπως τὸν χαρακτήρισε ρόλο τῶν Οὐνιτῶν στὸν διχασμὸ ποὺ ταλαιπώρεϊ τὴν Μητρόπολιν Κιέβου. «Σήμερα» ὑπο- κρίνεται ὁ Μητροπολίτης Βολο- καλάσκ Ἰλαρίωνας, «γίνεται καὶ πάλι καταφανές ἐκείνου, γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ Ὁρθόδοξοι ἦταν πάντα ἐνήμεροι, ὅτι δηλαδὴ ἡ Οὐνία ἦταν καὶ δυστυχῶς παραμένει εἰδικὸ σχέδιο τῆς Ρωμαιο- καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποβλέπον στὴν ὑπονόμηση τῆς κανονικῆς Ὁρθόδοξης. Ἐδῶ στὴν ἑλικορρωσία κάποτε συνήφθηκε ἡ κακόφημη οὐνία τοῦ Μπρέστ τὸ 1596, αἰτία ἀναριθμητῶν ταλαιπωριῶν γιὰ τοὺς Ὁρθόδοξους κατοίκους τῆς ἐν λόγω περιοχῆς».

Ἐχει σημασία ἡ περίπτωσι τῆς «κακόφημης οὐνίας τοῦ Μπρέστ», ποὺ ἀνέφερε ὁ Μητροπολίτης Βολο- καλάσκ Ἰλαρίωνας. Εἶναι χαρακ- τεριστικὴ ἡ περίπτωσι τοῦ Ἁγίου Ἀθα- νασίου τοῦ Μπρέστ, τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει στὶς 5 Σε- πτεμβρίου, ποὺ παντοιοτρόπως προσπάθησε νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὁρθόδοξο Πολωνικὸ λαὸ, ἀπὸ τὴν οὐνικὴ μῆνησι. Στὸ τέλος ὅμως διώχθηκε ἀπὸ τοὺς οὐνίτες, τὸν κρά- λη (βασιλεῖ) τῆς Πολωνίας καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους ἱεράρχες τῆς Πολωνίας ποὺ ὑπέγραψαν τὴν προδοτικὴ συμφωνία γιὰ ἐνωσι τὸ ἐτος 1596 μὲ τὴν οὐνία στὸ Μπρέστ. Δὲν τοὺ ἐπέτρεπαν νὰ ἱεουργεῖ καὶ ἀκολου- θῶν τὸν φυλάκιον. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τότε τὸν παρέδωσε στοὺς οὐνίτες. Ἄγχι ἦταν καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς μαρτυρικῆς τοῦ πορείας πρὸς τὸν θάνατο. Οἱ οὐνίτες τὸν ὁδηγῶσαν στὸ δάσος τοῦ Μπρέστ ὅπου τὸν ὑπέβαλαν σὲ διὰ πυρὸς βα- σανιστήρια, τὸν πυροβόλησαν κι ὑπέρτα τὸν ἔθαψαν ζωντανὸ μὲ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Εισήγησις του προέδρου τῆς ΠΕΘ κ. Κωνσταντίνου Σπαλιώρα
εἰς τὴν εἰδικὴν Συνεδρίασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (12-01-2016)
διὰ τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

**2ον - Τελευταῖον
ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΣΠΟΥΔΩΝ ΛΥΚΕΙΟΥ 2014**

Παρόμοια προβλήματα παρατη-
ροῦνται καὶ στὸ νέο ΠΣ γιὰ τὸ Μῦθ
τοῦ Λυκείου.

Ὁ τίτλος τοῦ μαθήματος στὶς τάξεις
τοῦ Λυκείου εἶναι: (Α΄ Λυκείου: Θρη-
σκεία καὶ σύγχρονος ἄνθρωπος, Β΄
Λυκείου: Θρησκεία καὶ κοινωνία, Γ΄
Λυκείου: Θρησκεία καὶ σύγχρονος
κόσμος). Ἡ «κρίσιμος», ποὺ δηλώ-
νεται μὲ τὸν ὄρο «Θρησκεία», ὁδηγεῖ
σὲ πληθὺς ἐρμηνειών, ποὺ παρα-
πέμπουν σὲ μία φαινομενολογική,
κοινωνιολογική ἢ ἀλλή θεωρίαν,
ποὺ δὲν εἶναι, πάντως, οὔτε θεολο-
γική οὔτε θρησκευολογική. Πρόκειται
γιὰ ἓνα ὄρο ποὺ δὲν ἐστιάζει στὴ δια-
φορετικότητα τῶν θρησκειῶν, ἀλλὰ
παρapiέμπει σὲ μία γενικευμένη καὶ
ἀφρηνή ἐννοία περὶ θρησκείας,
ποὺ τρεῖναι νὰ συμπεριλάβει ὅλες τῆς
θρησκείες κάτω ἀπὸ μίαν ὑπερτα-
πλουστημένη καὶ θολή ἐννοιολογική
προσέγγιση.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ πὸ πᾶνυ μοντέ-
λου δημιουργεῖ μίαν σειρά ἀπὸ προ-
βλήματα σὲ ὃ,π ἀφορᾷ στὴ διδασκα-
λία πὸν χριστιανισμοῦ καὶ τῶν θρη-
σκευμάτων. Ἡ ἀπομύη μᾶς αὐτὴ βα-
σιζεται στὴν ἀρχὴ τῆς συνεισέτας σὲ
ὃ,π ἀφορᾷ στὴ λειτουργία ἐνὸς συ-
στήματος. Κάθε σύστημα θὰ πρέπει
νὰ διδασκαλεῖ ὡς ἓνα ὁργανωμένον
ὄλο, προκειμένου νὰ διαπιστωθεῖ ἡ
λειτουργικότητα τῶν μερῶν του. Γιὰ
παράδειγμα, ἡ Θεία Εὐχαριστία δὲν
μπορεῖ νὰ νοηθεῖ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλη-
σίας, ποὺ μὲ γιὴ σειρά τῆς δὲν μπορεῖ
νὰ νοηθεῖ ἐκτὸς τῆς πίστεως. Εἶναι
προφανές ὅτι ἐνᾷς κατακερματισμὸς
τῶν ἐννοιῶν δὲν ἀποκαλύπτει τὴς
ἐνδοσυστηματικῆς σχέσεως τῶν μερῶν
τοῦ συστήματος. Πολὺ δὲν περισσό-
τερο, ὅταν δὲν εἶναι σαφές, πῶς
προσεγγίζουμε τῆς ἐννοίας αὐτῆς. Δὲν
εἶναι σαφές ἂν κάνουμε λόγο γιὰ μίαν
θεολογική, θρησκευολογική, ψυχολο-
γική, ἀνθρωπολογική ἢ κοινωνιολο-
γική προσέγγιση. Ἡ πραγμάτευση
μὲ ἀπτόνυ ἐννοιῶν δημιουργεῖ ἓνα
θολὸ τοπίο, ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς μα-
θητὲς σὲ **σύνχυση** καθὼς δὲν ἀνι-
λαμβάνονται πῶς πᾶντες νὰ τῆς
προσεγγίσουν, τὴ σύμψη, μάλιστα,
ποὺ κατὰ ἄλλο προδοκοῦν ἀπὸ τὸ
Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἀντὶ νὰ υιοθετηθεῖ μίαν λύση καὶ με-
θοδικὴ προσέγγιση μὲ συνεισέτα σὲ
ὃ,π αὐτὴ εἶναι καὶ περιλαμβανέαι, ἐπι-
λέγεται μίαν **ἐπιφανεστικὴ καὶ ἐπιπό-
λαιη προσέγγιση ἐννοιῶν** μὲ ἀμφι-
βολὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν κα-

Τὸ τελειότερον ἀγαθὸν εἰς τὸν κόσμον

Ποῖο εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ στὸν κόσμo; Ὅλοι τὸ γνωρίζουμε:
Εἶναι ὁ Χριστὸς, Πατὴρ, Λόγος ὁ Ἅγιος Νικόδημος.

• Εἶναι τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς τὸ εἶπε: «Εγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τὸν κό-
σμον» ὁ ἀκολουθεῖτε ἵνα οὐ μὴ περιπατῆτε ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς
τῆς ζωῆς» (Ἰωαν. 9, 12).

Μὲ πὸ ἀπλά λόγια λέγει ὁ Κύριος: «Εγὼ εἰμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.
Ὅποιος θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ δὲν θὰ περιπατῇ στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχη
μέσα του τὸ ὠφέλιον καὶ πνευματικὸ φῶς, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀλη-
θινὴ ζωὴ, Τὸν Θεό.

• Εἶναι ὁ Σωτήρας μᾶς, «ὅτι ἐτέθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι
Χριστὸς Κύριος» (Λουκ. 6, 11), δηλαδὴ γεννηθεὶς σήμερα γιὰ σᾶς Σωτή-
ρας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Θεὸς καὶ Κύριος.

• Εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. «Οὗτὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ὃ
εὐδόκησα» (Ματθ. 9, 17). Δηλαδὴ, αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπημένος,
εἰς τὸ ὁποῖον εὐφρανθήσῃ (ὁ ἐκλεκτός μου).

• Ὁ Κύριός μᾶς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Εἶναι ὁ πλάστης καὶ δημιουργός
μᾶς. Ἡ ζωὴ μᾶς ἡ ψυχὴ μᾶς. Διὸ μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ. Γι' αὐτὸ
καὶ ὁλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δόθηκαν ψυχὴ καὶ σῶμα στὸν
Χριστό. «Ζῶ δὲ σκετὴ ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2, 20).

• Ὁ Ἅγιος Ἀχμετ (3 Μαῖου) ἦταν Ὡμαεδανὸς καὶ στὸ ἐπάγγελμα ἀρχι-
λογοστής. Ἔχε ὡς δούλους δύο χριστιανὲς Ὀρθόδοξες γυναῖκες ἀπὸ τὴν
Ρωσία. Ἡ μία ἦταν νέα στὴν ἡλικία καὶ ἡ ἄλλη γριά. Κάθε φορὰ ποὺ πῆ-
γαινε ἡ γρία στὴν Ἐκκλησία, ἔφερνε ἀντίδωρο καὶ ἀγιασμό, τὰ ὁποῖα ἔδι-
νε στὴν νέα.

• Ὅταν ὁμοῦ συνέβαινε αὐτὸ, ὁ Ἀχμετ καταλάβαινε νὰ γιναῖν ἀπὸ τὸ
στάδι τῆς νέας μὴ ἀπεργαζομένη εὐδοία. Πολλὲς φορὲς τὴν ρωτοῦσε
τὴ ἔπαυσα καὶ εὐδοία τόσο πολὺ. Αὐτὴ θέβαια ἀπαντοῦσε τὴν πράγματι
ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντίδωρο καὶ τὸν ἀγιασμὸ δὲν ἔπαυρε τίποτε ἄλλο.

• Ἐταὶ λοιπὸν μίαν ἡμέρα ἀπὸ περιέργεια πῆγε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Πα-
τριάρχου, διότι στὴν Κωνσταντινούπολιν ζούσαν, καὶ παρηκολούθησε
τὴν δεῖα Λειτουργίαν.

• Ἐκεῖ, χάριτι χάριτι, εἶδε κάτι ποὺ τὸν ξάφνιασε. Εἶδε, δηλαδὴ τὸν ἱερέα
νὰ στεκεται πᾶνυ ἀπὸ τὴν γῆ, ὀκλάτος, τὸν δὲ Πατριάρχη γιὰ εὐλογία
τὸν λαὸ καὶ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του νὰ γιναῖναι ἀκτίνες φωτός, ποὺ φωτίζεν
τῆς κεφαλῆς τῶν Χριστιανῶν καὶ ὅχι τὴν δική του.

Αὐτὸ τὸ εἶδε πολλὲς φορὲς καὶ τότε χωρὶς ἀμφιβολία πίστεψε καὶ βα-
πτίσθηκε.

• Ὅταν ἀργότερα συνεντῆθηκε μὲ τοὺς τοὺρκους ἄρχοντας, κάποιος ρώ-
τησε τὸν ἔξῃ: «Ποῖο εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἀγαθὸ στὸν κόσμo;»

• Τότε ὁ Ἀχμετ μὲ ὁση δύναμη εἶχε φωνάσε: «Ἡ πίστις στὸν Χριστό».

• Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, ἔλαβε καὶ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

• Τί λέγει ὁ Μένας Βασίλειος.

Τὸ τελειότερον ἀγαθὸ εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός, τὸν Ὅποιον δὲν θὰ στερηθῶν
ὄλοι ποὺ Τὸν ζητοῦν μὲ πόθο. Μὴ λοιπὸν κανεὶς ἀμώφρωτος ποὺ δὲν δια-
κρίνει μεταξὺ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μὴ ὀνομάζει ἀγαθὸ
ἐκεῖνον ποὺ ἔχει προσκοπή ἀπόλαυση καὶ ἐξακραίνεται μαζί μὲ τὴ φθορὰ
τοῦ σώματος. Ἐκεῖνος ποὺ καταβάλλει στὴν τάξ του ἀγαθὸν τὸν ὑλικὸ
πλοῦτον καὶ τὰ σωματικά προτερήματα, ἀποβιβάζει τὸ ὄνομα τὸ σερνὸ καὶ
ποὺ ἀρμόζει σὲ μόνον τὸν Θεὸ δὲ πράγματα εὐτελεῖ καὶ ἀνάγια λόγου καὶ
συγχρῶνός δὲν περὶσσεύει τὸ διαχερέστατον ἀντίθετον. Πατὴρ ἡ δὴ πῆ ὅτι οἱ
Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ δὲν ζήτησαν τὸν Κύριο, δὲν πέτυχαν τὸ ὑλικὸ ἀγαθὸ.

Ἡ ἐν τῇτοῦν καὶ δὲν ἐπιτυχάνον αὐτὸν τῶν ἀγαθῶν, δὲν κατηγοροῖται
αὐτὴ τῇ Γραφῇ ποὺ λέγει ὅτι ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον δὲν θὰ στερηθῶν
κανενὸς ἀγαθοῦ. Ἀλλ' οἱ ἅγιοι καὶ ζητοῦσαν μὲ πόθον τὸν Κύριο καὶ δὲν
στεροῦνται τῆς κατανοήσεως αὐτοῦ ποὺ ζητοῦσαν, οὔτε στερηθῶν τῶν
ἀγαθῶν ποὺ βρίσκονταν στὴν αἰὼνιαν ἀνάπαυση. Περὶ ἐκείνων κυριώς θὰ
μποροῦσε νὰ λεχθῇ τὸ «παντός ἀγαθοῦ». (Ἀπ' τὴν Ὁμιλίαν τοῦ «ΕἰΣ
ΤΟΝ ΔΙ' ΨΑΛΜΟΝ»)

Ἐκεῖ, χάριτι χάριτι, εἶδε κάτι ποὺ τὸν ξάφνιασε. Εἶδε, δηλαδὴ τὸν ἱερέα
νὰ στεκεται πᾶνυ ἀπὸ τὴν γῆ, ὀκλάτος, τὸν δὲ Πατριάρχη γιὰ εὐλογία
τὸν λαὸ καὶ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του νὰ γιναῖναι ἀκτίνες φωτός, ποὺ φωτίζεν
τῆς κεφαλῆς τῶν Χριστιανῶν καὶ ὅχι τὴν δική του.

Αὐτὸ τὸ εἶδε πολλὲς φορὲς καὶ τότε χωρὶς ἀμφιβολία πίστεψε καὶ βα-
πτίσθηκε.

• Ὅταν ἀργότερα συνεντῆθηκε μὲ τοὺς τοὺρκους ἄρχοντας, κάποιος ρώ-
τησε τὸν ἔξῃ: «Ποῖο εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἀγαθὸ στὸν κόσμo;»

• Τότε ὁ Ἀχμετ μὲ ὁση δύναμη εἶχε φωνάσε: «Ἡ πίστις στὸν Χριστό».

• Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, ἔλαβε καὶ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

• Τί λέγει ὁ Μένας Βασίλειος.

Τὸ τελειότερον ἀγαθὸ εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός, τὸν Ὅποιον δὲν θὰ στερηθῶν
ὄλοι ποὺ Τὸν ζητοῦν μὲ πόθο. Μὴ λοιπὸν κανεὶς ἀμώφρωτος ποὺ δὲν δια-
κρίνει μεταξὺ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μὴ ὀνομάζει ἀγαθὸ
ἐκεῖνον ποὺ ἔχει προσκοπή ἀπόλαυση καὶ ἐξακραίνεται μαζί μὲ τὴ φθορὰ
τοῦ σώματος. Ἐκεῖνος ποὺ καταβάλλει στὴν τάξ του ἀγαθὸν τὸν ὑλικὸ
πλοῦτον καὶ τὰ σωματικά προτερήματα, ἀποβιβάζει τὸ ὄνομα τὸ σερνὸ καὶ
ποὺ ἀρμόζει σὲ μόνον τὸν Θεὸ δὲ πράγματα εὐτελεῖ καὶ ἀνάγια λόγου καὶ
συγχρῶνός δὲν περὶσσεύει τὸ διαχερέστατον ἀντίθετον. Πατὴρ ἡ δὴ πῆ ὅτι οἱ
Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ δὲν ζήτησαν τὸν Κύριο, δὲν πέτυχαν τὸ ὑλικὸ ἀγαθὸ.

Ἡ ἐν τῇτοῦν καὶ δὲν ἐπιτυχάνον αὐτὸν τῶν ἀγαθῶν, δὲν κατηγοροῖται
αὐτὴ τῇ Γραφῇ ποὺ λέγει ὅτι ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον δὲν θὰ στερηθῶν
κανενὸς ἀγαθοῦ. Ἀλλ' οἱ ἅγιοι καὶ ζητοῦσαν μὲ πόθον τὸν Κύριο καὶ δὲν
στεροῦνται τῆς κατανοήσεως αὐτοῦ ποὺ ζητοῦσαν, οὔτε στερηθῶν τῶν
ἀγαθῶν ποὺ βρίσκονταν στὴν αἰὼνιαν ἀνάπαυση. Περὶ ἐκείνων κυριώς θὰ
μποροῦσε νὰ λεχθῇ τὸ «παντός ἀγαθοῦ». (Ἀπ' τὴν Ὁμιλίαν τοῦ «ΕἰΣ
ΤΟΝ ΔΙ' ΨΑΛΜΟΝ»)

ἐμπνευστὲς τοὺς, παρακάμπτοντας
τὴ θέλησιν τῆς πλειοψηφίας τοῦ θεο-
λογικοῦ κόσμου, νὰ τὰ εἰσαγάγουν
στὸ χωρὶο τοῦ σχολείου.

Ἐκκάθαρα καὶ ἀποφασιστικὰ λό-
για:

Οἱ Θεολόγοι τῆς πατρίδας μᾶς,
δὲν θὰ ὑποχωρήσουν, δὲν θὰ κα-
νὸν τὴν χάρι κανενὸς μὲ ὁποιοδῆ-
ποτε τίμημα, δὲν θὰ παραβῶν τὸ
χρὸς τοὺς ὡς Θεολόγοι, δὲν θὰ
ἀρνηθῶν τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν
τοῦ ὡς βάση τῆς χριστιανικῆς
ἀγωγῆς τῶν ὀρθόδοξων μαθητῶν.

2η Θέση

Δηλώνουμε ἐπίσης ὅτι τοὺς
ἐμπνευστὲς αὐτῶν τῶν ἀπαρδε-
κτων Νέων Προγραμμάτων
Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρη-
σκευτικῶν, ὡς ἀνθρώπους, συνα-
δέλφους καὶ ἐπιστήμονες, τοὺς σεβό-
μαστε καὶ τοὺς τιμῶμε. Ὅμως, τὸ
συγκεκριμένο κατασκευασμὸς τοὺς,
τὸ ἀνοῦμαστε ἀρδῶν, ὅπως καὶ τὴν
ὀλομνητὴ συλλογική τους ἐκφᾶση
τὸν ΚΑΙΡΟ, τὴν ὁποία μάλιστα,
ἐγκυριο καὶ ἐγκρίτοι νομικοὶ τὴν χα-
ρακτηρίζουν μὲ ἐπίσημα ἐγγράφα,
παράνυν.

Ἐκκάθαρα καὶ ἀποφασιστικὰ λό-
για:

Ἀρνούμαστε νὰ τοὺς ἀποδεχτο-
με ὡς ἰσοτίμους συνομιλητὲς,
παρὰ τὸ ὅτι, εἰδικὰ σήμερα, ἀφενὸς
ἀπὸ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης Χριστοῦ
πρὸς τὸ πρόσωπὸ σας καὶ τὰ πρό-
σωπα ὄλων τῶν σεβασμίων Συνο-
δικῶν Ἀρχιερέων καὶ, ἀφετέρου,
ἀπὸ ὑποκλίν τὴν πρόσκλησιν σας,
εἰμαστε στὴν ἴδια αἰδῶσαι μαζί τους.
Οἱ λόγοι ποὺ δὲν τοὺς ἀποδεχομα-
στε εἶναι οἱ παρακάτω:

α) Εἶναι κἀθετα ἀντίθετα μὲ τὰ Νέα
Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθη-
ματος τῶν Θρησκευτικῶν, ποὺ
ἔχουν ἀρχιεθεθεῖα στὰ συστήματα
τοῦ Ὑποπουργοῦ Παιδείας. Οἱ συντά-
κτες τοὺς, ὡστόσο, ἐπιχειροῦν ἀπε-
γνωσμένα, παρὰ τῆς μεγάλης καὶ ἐπὶ
(4) συναντῆ τῆς ἀντιδράσεως ποὺ
αὐτὰ ἔχουν προκαλέσει, νὰ ἐπα-
ναφέρουν σὲ ἰσχύ (βλ. μὲ σεμινάρια
Σχ. Συμβούλων, μὲ ἐκπομπὲς στὰ
ΜΜΕ, μὲ παραφολογία ἐκφοβί-
σμου τοῦ θεολογικοῦ κόσμου, κ.λ.π).

β) Οἱ Θεολόγοι δὲν πρόκειται νὰ
δεχτοῦν ποτὲ νὰ ἐφαρμοσθῶν ἐτίτοι-
ου εἰδους Προγράμματα Σπουδῶν
γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν,
ἀκόμα καὶ στὴν ἀπῆσθη περίπτωση,
ποὺ τυχὸν θὰ ἐλάμβαναν τὴν ἐγκρί-
σιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, διότι διαλύουν τὸ μάθημα
μᾶς, διαστρέφοντας τὸ χαρακτῆρα
του, τὸν σκοπὸ, τὸν περιεχόμενο, τὴν
ἀποστολή καὶ τὸν ρόλο του.

γ) Οἱ Θεολόγοι θὰ ἀνταποχθῶν
στὴν ἐφαρμογὴν τοὺς μὲ κάθε προ-
σφερόμενο, ἐνδοκινούμενο, ἐρευρε-
τικὸ καὶ νόμιμο τρόπο (προσεγγίση-
τας ἀκόμη καὶ στὰ Εὐρωπαϊκὰ δικα-
στήρια), ἂν ποτὲ καταφέρουν οἱ

ὡς πᾶντες τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος ὀφείλει, ὅπως ἐπανειλημμένα,
τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια ποὺ
ἀγωνίζομαστε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν
τῆς ἔχουμε ζητήσει, νὰ τοποθετηθεῖ
συλλογικά καὶ ἐγγράφως, ὅπως ἔχει
κάνει καὶ γιὰ ἄλλα φλέγοντα θέματα
τῆς κοινωνικῆς ἐπικαιρότητας:

α) Ἀπέναντι στὰ ἀπαράδεκτα γιὰ
μᾶς Πιλοτικά Προγράμματα
Σπουδῶν.

β) Ἀπέναντι στὴν ἐκπεφρασμένη
θέση τοῦ νύν Ὑποπουργοῦ Παιδείας κ.
Νικόλαου Φίλη γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ
μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ
καθαρὴ θρησκευολογία.

Ἡ ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ

Τὸ ΠΣ εἶναι δομημένο μὲ πολυ-
θρησκευτικὴ δομὴ. Πρέπει νὰ συν-
ταχθεῖ ἐξ ἀρχῆς νῦν Ἀναλυτικὸ Πρό-
γράμματα Σπουδῶν, τὸ ὁποῖο νὰ δι-
δάσκει χωριστὰ τὸν Χριστιανισμό, μὲ
βάση τὴν ὀντολογία καὶ κοσμοθεω-
ρία του καὶ ἀντίστοιχα τῆς θρησκείας
μὲ τῆς δικῆς τοὺς θεοσεῖς. Εἰδικότερα,
οἱ θρησκείες νὰ διδασκῶνται συστη-
ματικὰ σὲ μαθητὲς τοῦ Λυκείου,
ὡστε νὰ μποροῦν νὰ ἐπεξεργα-
στοῦν, μὲ κριτικὴ σκέψιν, τῆς προ-
σφερόμενης γνώσεως, χωρὶς νὰ ἀπο-
κλείεται ἡ ἀπλήλ πληροφοροφῶν καὶ
τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο καὶ σὲ μι-
κροτερεῖς τάξεις, σὲ διλήρητες θεμα-
τικῆς ἀλλὰ ἐχωριστῆς ἐνότητες γιὰ
κάθε θρησκεία. Ἡ συντάξιν
τοῦ νέου ΑΠΣ νὰ γίνῃ μὲ βάση τὸ
ΑΠΣ τοῦ 2003 καὶ τὰ βιβλία τοῦ
2003-2006, μὲ τῆς ἀπααιτούμενες
διορθώσεως, βελτιώσεως καὶ ἐμπλου-
τισμὸ μὲ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ
μεθοδολογία. Αὐτὴ ἡ ἐξ ἀρχῆς σύν-
ταξιν νέου ΠΣ θὰ εἶναι μίαν ἐνικνική
προσπάθεια, ποὺ θὰ πραγματοποιη-
θεῖ, ἀφοῦ συνσταθεῖ μεκτικὴ θεολο-
γική Ἀποτροπὴ Παιδείας, χωρὶς
ἀποκλεισμούς, μὲ τὴν παρουσία σὲ
αὐτὴν τοῦ Ὑποπουργοῦ Παιδείας,
τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Θεολογικῶν
Σχολῶν, τῆς ΠΕΘ, καὶ ὁποσδήποτε
θεολόγων ἐμπειροπρόβοντων
ἐξειδικευμένων στὴν Παιδαγωγικὴ καὶ
διδακτικὴ τοῦ Μῦθ.

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἅγιοι: Τὸ Φῶς τοῦ κόσμου

1. Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς

Οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ γνωρί-
ζουν τὸν κύριο σκοπὸ τῆς ζωῆς
τοῦς, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ. Τί πρέπει νὰ ἐπιδιώκουν, γιὰ
νὰ ἀρέσουν στὸ Θεό. Ὁ ἀπόστολος
Παῦλος γράφει περὶ θεοσεαλони-
κεῖς ὅτι «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι
ποὺ γίνετε ἅγιοι, δηλαδὴ νὰ ἀποκε-
ρυγε τὴν πορνείαν. Ὁ καθένας σας
νὰ μάθει νὰ διατηρεῖ τὸ σῶμα του
ἀγιασμένο καὶ τιμωμένο καὶ μὴ
τὸ υποδοκῶναι σὲ σαρκικά πλῆθ,
ὅπως κάνουν οἱ ἐθνικοὶ ποὺ δὲν
γνωρίζουν τὸν Θεό» (Α΄ Θεσ. 8' 3-
5). Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖο ὁ πνευ-
ματικὸς ἀγῶνας γιὰ τὸν ἐξαγιασμὸ,
ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς
τῆς ζωῆς. Ἐνν ἐγκαταλείπει καποι-

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ' 16 - ζ' 1 Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιε' 21 - 28 Ἦχος: δ' - Ἑωθινόν: Δ΄ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περὶ προσευχῆς «Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα, Κύριε, βοήθει μοι»

Α΄

Εἶναι ἀναγκασιότατὴ ἡ προσευχή. Τὸ βλέπομεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς
Χαναanaίς. Ἡ εἰδωλοκάτριν αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν
Χριστὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἐπιτόμως, διότι εἶχε μεγάλο βᾶσανον
εἰς τὴ στήν τῆς. Ἐδαιμονίζετο ἡ θυγάτηρ τῆς. Φαντασθῆτε τὸν πόνον
τῆς νὰ βλέπῃ τὸ παιδί τῆς, τὸ σπλάγγνον τῆς, νὰ τὸ πετᾷ ὁ σατανᾶς κά-
τῳ καὶ νὰ τὸ βασανίζῃ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς, κανεὶς νὰ τὴν βοηθήσῃ. Μόν-
ον ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ εἰς Αὐτὸν καταφεύγει καὶ τὸν
παρακαλεῖ. «Κύριε, τοῦ λέγει, ἐλέησόν με. Κύριε, βοήθει μοι».

Ὅπως ἡ Χαναanaίς ἔτσι καὶ ἐμεῖς εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφεύγωμεν εἰς
τὸν Θεόν. Διότι ἔτσι καὶ ἐμᾶς μᾶς περιβάλλουν ἀνάγκες πολλὰς καὶ διά-
φορες. Καὶ ἐμᾶς μᾶς ζῶντων τόσες στενοχωρίες, φτώχειες, πείνες καὶ
δυστυχίες. Καὶ μᾶς κυνηγᾷ ὁ θάνατος καὶ ἀπειλεῖ νὰ μᾶς κόψῃ τὸ νῆμα
τῆς ζωῆς μᾶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Καὶ ἐμεῖς ἔχομε ἀνάγκες συμ-
ματικές, ἀνάγκες ψυχικάς. Καὶ ἐμεῖς ἔχομε ἀνάγκη νὰ μᾶς φωτίσῃ ὁ
Θεός, νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεός.

Καὶ αὐτὰς τὰς ἀνάγκες, ἐὰν δὲν εἶχαμε, ἀνάγκη τῆς προσευχῆς θὰ
εἶχαμε. Διότι ἀνήκομεν εἰς τὸν οὐράνιον, τὸν πνευματικὸν κόσμον,
«Ἡμῶν τὸ πολυτελεῖν ἐν οὐρανῷς ὑπάρχει». Ἀνήκομεν εἰς τὴν οἰκὴν
τοῦ Θεοῦ. Εἰμεθα «οἰκοῖται τοῦ Θεοῦ». Κάθε οἰκογένεια δὲν ἔχει ζη-
τήματα νὰ συζητήσῃ; Πόσα δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε! Διατὶ ἐμεῖς εἰς τὴν οἰκο-
γένειαν αὐτὴν νὰ μένωμε βυθιοὶ καὶ ὁλοαῖοι, Ποῖα βλῆμῖς δὲ εἰς τὴν οἰκο-
γένειαν, ὅταν ἓνα παιδί καὶ πολὺ περισσότερο περισσότερα, δὲν μι-
λοῦν. Ἡμπορεῖ ποτὲ τὸ παιδί εἰς τὸ στήν νὰ μὴ μιλήσῃ, νὰ μὴ συζητήσῃ
τὸν νὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὰ ἀδελφία; Ἡμπορεῖ καὶ ὁ χριστιανὸς νὰ μὴ
προσευχῇ εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα, τὸν Χριστόν, τὴν Παναγία, τοὺς Ἅγί-
ους, τοὺς Ἄγγέλους;

Πολὺ περισσότερον εἶναι ἀνάγκη νὰ προσευχηθεα, διότι εὐρίσκ-
μεθα μακρὰν τῆς οἰκογενείας μᾶς αὐτῆς εἰς τὸν ἀφελόμενον αὐτὸν κό-
σμον, διεξάγοντες ἓνα πόλεμον ἀνευ προηγουμένου. Ὅπως ἓνα παιδί,
ποὺ βρίσκειται εἰς τὸ μέτωπον καὶ πολεμεῖ, λαχταρᾷ πότε νὰ ἐπικοινωνῇ
μὲ τὸ στήν του καὶ τοὺς ἰδικοὺς του καὶ χρησιμοποιεῖ τηλεφῶνα,
ἐπιστολάς, σήματα κ.λ.π., ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς, ποὺ εὐρίσκειται μακρὰν
εἰς αὐτὸν τὸν κόσμῳ καὶ διεξάγει λυσσώδη πόλεμον, μὲ τὴν προσευχὴ
θὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν Θεόν, τὸν Πατέρα του. Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ τη-
λέφωνον. Μὲ αὐτὴν συνομιλοῦμε μὲ τὸν Θεόν καὶ τὸν Πνευματικὸν κό-
σμον. Εἰς αὐτὴν δὲν βλέπομεν μὲν τὸν Θεόν, μὲ τὸν ὁποῖον συνομιλο-
μεν, μᾶς ἀκούει ὁμοῦ αὐτὸς καὶ μᾶς ἀπαντᾷ δίδοντας ὃ, πὶ τοῦ ζητήσω-
μεν.

Διακρίνεται ἡ προσευχή; Νεκροῦται ὁ χριστιανός. Ἡ προσευχὴ εἶναι καὶ
εὐθείαν ἀνάλογος τῆς ψυχικῆς υἱείας καὶ προόδου τοῦ ἀνθρώπου.
Εἶναι τὸ θερμόμετρον, ποὺ δειχνεῖ τὸν ζῆλον καὶ τὴν υἱείαν. Ἀνάγκη
λοιπὸν ἀπόλυτος ἡ προσευχή.

Β΄

Ἐχει ἐμπόδια, ὁμοῦ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑπερτηγῶνται.

Τὸν κόπον πρῶτον. Ἡ Χαναanaίς, μόλις ἐπληροφορήθη ποὺ ε

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ἡ Ἑλλάς καί ποίας ἀλλαγές υπέστη ἐξ αιτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

4ον

Εἰδόμεν τῆς προηγουμένης ἐξδομά-
δες πῶς τὸ “δράμα” γιὰ τὴν Εὐρώ-
παικὴ ἔνωση, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν
ἐπιδίωξή δημιουργίας μιᾶς «Οικονο-
μικῆς Κοινότητος» μὲ σκοπὸ τὴν
ἀπλοῦστευση τῶν διαδικασιῶν, ποὺ
ἀφοροῦσαν στὶς ἐμπορικὲς συναλ-
λαγές μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν
κρατῶν. Στὴν πορεία, ὠστόσο, φά-
νηκε πῶς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ πραγμα-
τικὸς σκοπὸς τῆς ἔνωσης, ἀλλὰ τὸ
δόγμαμα προκειμένου νὰ ξεγελα-
σθοῦν οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ἄρθρο Ζ’ τῆς Συνθήκης τοῦ
Maastricht ξεκαθαρίζει εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς τὸ ποῖο εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκὴ
ἔνωση, ποὺ προκύπτει νὰ ἰδρῦθῃ:
«Ἡ συνθήκη γιὰ τὴν ἰδρύση τῆς
Εὐρωπαϊκῆς Οικονομικῆς Κοινότη-
τας **τροποποιεῖται** σύμφωνα με τὶς
διατάξεις τοῦ παρόντος ἁρθρου
προκειμένου νὰ ἰδρῦθῃ ἡ Εὐρω-
παϊκὴ Κοινότητα» καὶ συνεχίζει:

«Α. Σὲ ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς
συνθήκης

- 1) Ὁ ὅρος “Εὐρωπαϊκὴ Οικονο-
μικὴ Κοινότητα” **ἀντικαθίσταται** ἀπὸ
τὸν ὅρο “Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα”.
- Β. Στὸ πρῶτο μέρος “Ὁι ἀρχές”:

2) Τὸ ἄρθρο 2 ἀντικαθίσταται ἀπὸ
τὸ ἀκόλουθο κείμενο:

“Ἡ Κοινότητα ἔχει ὡς ἀποστολή,
**μὲ τὴ δημιουργία κοινῆς αγοράς,
οικονομικῆς καὶ νομισματικῆς
ένωσης καὶ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν
κοινῶν πολιτικῶν ἡ ὁράσεων
ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἄρθρα 3 καὶ
3Α,** νὰ προάγῃ τὴν ἀρμονικὴ καὶ
ἰσορροπὴ ἀνάπτυξή τῶν οικονο-
μικῶν δραστηριοτήτων στὸ σύνολο
τῆς Κοινότητος, μία σταθερὰ καὶ
διαιρητὴ, μὴ πληθωριστικὴ καὶ σεβό-
μενη τὸ περὶβάλλον ἀνάπτυξη, ἕνα
ὕψηλό βαθμὸ συγκλήσεως τῶν
οικονομικῶν ἐπιδόσεων, ἕνα ὑψηλὸ
ἐπίπεδο ἀπασχόλησης καὶ κοινωνικῆς
προστασίας, τὴν ἀνδοσὶ τοῦ βιοτικού
ἐπιπέδου καὶ τῆς ποιότητος ζωῆς,
τὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ συνοχὴ
καὶ τὴν ἀλληλεγγύη μεταξύ τῶν
κρατῶν μελῶν”.

3) Τὸ ἄρθρο 3 ἀντικαθίσταται ἀπὸ
τὸ ἀκόλουθο κείμενο:

“Ἀρθρο 3

Γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἁρθρου 2, ἡ
δράση τῆς Κοινότητος περιλαμβά-
νεται, σύμφωνα με τοὺς ὅρους καὶ μὲ

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2016

5ον

Πάτερ ἡμῶν....

«Κάποτε, διηγήθηκε ὁ Γέροντας,
μοῦ ἦρθαν δύο καθολικοί... Μοῦ
λέγει λοιπὸν ὁ ἕνας: “Ἐλε νὰ ποῦμε
τὸ “Πάτερ ἡμῶν...”. -Γιὰ νὰ τὸ
ποῦμε **μαζί**, τοῦ εἶπα, **πρέπει νὰ
συμφωνήσωμ στὸ Δόγμα. Ὁμως
μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἡμῶν χάσμα
μεγά ἐστὶ**. - Ὑπότερα μοῦ λέει: -
Μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι κοντὰ στὸ
Θεὸ καὶ μόνο αὐτοὶ θὰ σωθοῦνε; Ὁ
Θεὸς εἶναι μὲ ὅλο τὸν κόσμο. - Ναί,
τοῦ εἶπα. Εὐοὺ μοιρεῖς νὰ ποῦ πῆς
καὶ πόσος κόσμος εἶναι κοντὰ στὸ
Θεὸ; Ἐγώ: Ὑπομένω λοιπὸν διαφορές.
Εἵμαστε φυσικὰ περὶ τοῦ ἐνὸς Πα-
τέρου, ἀλλὰ μερικά μένουσιν στὸ
σπίτι καὶ μερικὰ γυρίζουν ἔξω»!

Ὁ Άγιος Πάϊσιος ὁ Ὁλιγόροτης

Οἱ πατόφιλοι

Ἡ ἄκουσμα ἀνάσινος! Ὁ ἄκουσμα
ἀπίστευτο! Ὁ ποιητὴν νὰ ὀδηγῇ τὰ
πρόβατα εἰς τὴν φωλεάν τῶν λύ-
κων! Ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι ὁ κακὸς
ποιητὴν εἶναι «ὁ μισωτικός» καὶ
ὅτι οὐκ εἶσι τὰ πρόβατα αὐτοῦ, καὶ
ὅτι «ὁ σωθεὶς τὰ πρόβατα καὶ φεύγει».
Πλὴν ὁ ποιτόφιλος ποιμενὴς τῆς
Ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι καὶ «μισωτικός»,
ἀλλὰ χειρότερος τῶν «μισωτῶν»,
διότι δὲν ἀφίγνουν τὰ πρόβατα καὶ
φεύ-
γουν, ἀλλὰ τὰ ὠθούν εἰς τὸ στόμα
τοῦ λύκου.

Φ. Κόντογλου, «Ἀνταπαικία»

Συμπροσευχές

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ πρό-
γραμμα, ποὺ ἔχει δημοσιευθῇ στὴν
ἱστοσελίδα τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ συμπρο-
σευχὴ θὰ εἶναι καθήμερινὸ φαίνω-
μενο. Οἱ ἑρῶνι Κανόνες ὁμως ὀρί-
ζουν «ὅτι οὐδεὶς αἰρετικὸς ἢ
οἰσμητικὸς συνευχέσθαι», «μὴ
συγχρῶν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς
τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ
αἰρέσει» καὶ «εἰ τις ἀκωνιωνίτῃ κᾶν

Ἀναβάλυψις πρωτοβυζαντινοῦ ἱεροῦ ναοῦ εἰς τὸ Ἰσραὴλ

Ὁ ἱ. ναὸς ἦτο τμήμα μοναστηρί-
ου. Εἰς τὴν ἰδίαν περιόχην ἀνεκα-
λύφθη καὶ ἀγρόκτημα τῆς Ἑλληνι-
στικῆς περιόδου. Ὡς ἐπιληροφορή-
θημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΛΕΥ-
ΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»:

«Τὰ ἐρεῖπια μιᾶς πρωτοβυζαν-
τινῆς ἐκκλησίας μὲ ἐξαιρετικὰ δια-
τηρημένο ψηφιδωτὸ δάπεδο στὴν
αὐλὴ ἐνὸς χριστιανικοῦ μοναστη-
ριοῦ ἀνακάλυψε ἡ ἀρχαιολογικὴ
σκαπάνη στὸ κεντρικὸ Ἰσραήλ. Ὁ
Ἰσραηλινὸς ἀρχαιολόγος δήλωσε
στὴν «Jerusalem Post» ὅτι ὁ
χώρος τοῦ μοναστηρίου περιλάμ-
βανε ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἕνα
ἐλαιοτριβεῖο, κοινῶνες καὶ ἕνα στά-
βλο μὲ παχνὶ γιὰ τὰ ζῶα. Τὴν πα-
ράστασή ἐκέλευε ἕνα πολὺχρωμο
ψηφιδωτὸ μὲ γεωμετρικὰ σχήματα
καὶ μία ἐπιγραφὴ ποὺ μνημονεῖν
ὡς κτήτορα τῆς μονῆς κάποιον

τὸ χρονοδιάγραμμα ποὺ προβλέπει
ἡ παρούσα συνθήκη:

α) τὴν κατάργησιν, μεταξύ τῶν
κρατῶν μελῶν, τῶν δασμῶν καὶ
τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν
κατὰ τὴν εἰσαγωγὴ καὶ τὴν ἐξα-
γωγὴ ἐμπορευμάτων, καθὼς καὶ
ὀλων τῶν ἄλλων μέτρων ἰσοδυ-
νόμου ἀποτελέσματος·

β) μία κοινὴ ἐμπορικὴ πολιτικὴ·

γ) μίᾶ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ τῇ ᾗ
**ὅποια θὰ χαρακτηρίζῃ ἡ ἐξάλειψι
τῶν ἐμποδίων στὴν ἐλεύθερη κυ-
κλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν
προσώπων, τῶν υπηρε-
σιῶν καὶ τῶν κεφαλαίων, μεταξύ
τῶν κρατῶν μελῶν·**

δ) μέτρα σχετικὰ μὲ τὴν εἰσδο
καὶ τὴν κυκλοφορίαν τῶν προσώ-
πων **στὴν ἐσωτερικὴ ἀγορὰ, σύμ-
φωνα με τὶς διατάξεις τοῦ ἁρθρου
100 Γ·**

ε) μίᾶ κοινὴ πολιτικὴ στὸν το-
μέα τῆς γεωργίας καὶ τῆς ἀλιείας·

στ) μίᾶ κοινὴ πολιτικὴ στὸν το-
μέα τῶν μεταφορῶν·

ζ) ἕνα καθεστῶς ποὺ ἐξασφαλίζει
ἀνδότερο ἀνταγωνισμό μέσα στὴν
ἐσωτερικὴ ἀγορὰ·

η) τὴν προσέγγισιν τῶν
ἐθνικῶν νομοθεσιῶν τοῦ βαθμοῦ
ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴ λειτουργίαν
τῆς κοινῆς ἀγορᾶς·

θ) μίᾶ πολιτικὴ στὸν κοινωνικὸ
τομέα, ἡ **ὁποία περιλαμβάνει ἕνα
Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμείο·**

ι) τὴν ἐνίσχυση τῆς **οικονο-
μικῆς καὶ κοινωνικῆς συνοχῆς·**

ια) μίᾶ πολιτικὴ στὸν τομέα τοῦ
περιβάλλοντος·

ιβ) τὴν ἐνίσχυση τῆς **ἀνταγωνι-
στικότητος** τῆς βιομηχανίας τῆς
Κοινότητος·

ιγ) τὴν προώθησιν τῆς **ἔρευνας
καὶ τῆς τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης·**

ιδ) τὴν ἐνθάρρυνση τῆς δημιουρ-
γίας καὶ τῆς ἀνάπτυξης διευρ-
υταῖκῶν δικτύων·

ιε) **συμβολὴ στὴν ἐπίτευξιν
ὕψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας
τῆς υγείας·**

ιστ) **συμβολὴ σὲ μίᾶ παιδεία** καὶ
κατάρτησιν ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, καθὼς
καὶ **στὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολι-
τισμῶν τῶν κρατῶν μελῶν·**

ιζ) μίᾶ **πολιτικὴ στὸν τομέα τῆς
συνεργασίας** γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν·

ιη) **τὴ σύνδεσιν με τὶς υπερπὶν-
τιες χώρες καὶ ἐξόδοι, μὲ σκοπὸ
τὴν αὐξήσιν τῶν συναλλαγῶν καὶ
τὴν προώθησιν μὲ κοινὴν προσ-
πάθεια τῆς οικονομικῆς καὶ κοι-
νωνικῆς ἀνάπτυξης·**

ιθ) συμβολὴ στὴν ἐνίσχυση τῆς
προστασίας τῶν καταναλωτῶν·

κ) **μέτρα στοὺς τομεῖς τῆς ἐνέρ-
γειας, τῆς πολιτικῆς ἀμυνας καὶ
τοῦ τουρισμοῦ”·**

Πρὶν νὰ συνεχίσουμε στὴν μελέτῃ
τοῦ ἁρθρου Ζ’ εἶναι ἀνάγκη νὰ δια-
βάσουμε προσεκτικὰ ἀκόμα μίᾶ φο-
ρὰ τὴν προσεκτικὴ, ἀλλὰ σαφῇ, δια-
τύπωση τοῦ κείμενου καὶ νὰ ἐπιση-
μάσουμε κάποια πολὺ βασικὰ ση-
μεῖα.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἁρθρου Ζ’ οἱ
ἰδρυτὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἔνωσης
ξεκαθαρίζουν πῶς προκύπτει γιὰ
μῖα ὁλοκληρωτικὴ ἔνωση καὶ ὄχι
ἀπλῶς οικονομικὴ. Γι’ αὐτὸ ἄλνωστε
σὲ ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς Συνθῆ-
κης τοῦ Maastricht «ὁ ὅρος “Εὐρω-
παϊκὴ Οικονομικὴ Κοινότητα” **ἀντι-
καθίσταται** ἀπὸ τὸν ὅρο “Εὐρω-
παϊκὴ Κοινότητα”·

Τὸ ἐπόμενο βῆμα ποὺ ὀρίζεται
εἶναι ἡ «**ἐφαρμογὴ τῶν κοινῶν
πολιτικῶν ἡ ὁράσεων ποὺ ἀνα-
φέρονται στὰ ἄρθρα 3 καὶ 3Α**».
Μέσα ἀπὸ αὐτὲς τῆς “κοινῆς πολι-
τικῆς” καθορίζεται ἡ ἐννοία τοῦ
κρά-
τους, ἀφοῦ στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι μῖᾶ
ἡ **πολιτικὴ** γιὰ τὴν οἰκονομία, γιὰ τὸ
ἐμπόριο, γιὰ τὴν γεωργία, γιὰ τὴν
ἀλιεία, γιὰ τῆς μεταφορῆς, γιὰ τὸν
“κοινωνικὸ τομέα”, γιὰ τὸ περιβά-
λλον, γιὰ τὴν συνεργασία καὶ τὴν ἀνά-
πτυξή τῶν κρατῶν-μελῶν. Αὐτὴ ἡ
μῖᾶ πολιτικὴ θὰ καθορίζεται, ὅπως
θὰ δοῦμε παρακάτω στὴν Συνθήκη
τοῦ Maastricht, **ἀπὸ ἕνα κέντρο καὶ
ἀπὸ τὰ ὄργανα, ποὺ αὐτὸ θὰ θε-
σπίσει** προκειμένου νὰ ὑλοποιοῦν
τὴν πολιτικὴ του.

Ἀκόμα κι ἂν θέλουμε νὰ δεχ-
θοῦμε πῶς ὅλα ὅσα περιγράφονται
θὰ ὑλοποιηθοῦν ἐπαικρίβως καὶ
χωρὶς παρεκκλίσεις, ἀνταλμαβανό-
μαστε πῶς ἡ **Ἐθνικὴ κυριαρχία
τῶν κρατῶν-μελῶν καταργεῖται** ἡ
**μᾶλλον ὀρθότερα, παραδίδεται
οικουμενικῶς στὴν ἔνωσιν**. Ἐπι-
πλέον, στὴν πράξῃ φάνηκε πῶς ὅλα
αὐτὰ τὰ “ῥωσέα λόγια” δὲν ὑλοποι-
ήθηκαν σὲ ὅλα τὰ μέλη μὲ τὸν ἴδιο
τρόπο.

Πῶς ἐπῆρσσε τὴν οἰκονομία τῆς
Πατρίδος μας ἡ «κατάργησι, μεταξύ
τῶν κρατῶν μελῶν, τῶν δασμῶν καὶ
τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν κατὰ
τὴν εἰσαγωγὴ καὶ τὴν ἐξαγωγή ἐμπο-
ρευμάτων, καθὼς καὶ ὀλων τῶν
ἄλλων μέτρων ἰσοδυνάμου ἀποτε-
λέσματος»; Οἱ ἀσθενέστερες οἰκο-
νομίες, ὅπως τῆς Ἑλλάδος, δεχθη-
καν τοὺς περιορισμοὺς καὶ τῆς ἀνα-
λογίης ποὺ ἐπέβλησαν οἱ ἰσχυροὶ τῆς
ἔνωσης, χωρὶς νὰ ἀσκήσουν ποτὲ
τὸ δικαίωμα τοῦ veto, φοβούμενες
τῆς κυρώσεως. Ἐτσι ἀποδείχθηκε
πῶς ὁ «κάνθευτος ἀνταγωνισμὸς
μέσα στὴν ἐσωτερικὴ ἀγορὰ» εἶναι
μῖᾶ ἀπάτη τῶν ἰσχυρῶν σὲ βάρος
τῶν ἀδυνάμων. Θὰ μπορούσε ποτὲ
κάποιος μὲ κινητικὰ προβλήματα νὰ
συναγωνιστεῖ τὸν κάτοχο τοῦ παγκο-
σμίου ρεκόρ στὸ τρέξιμο; Θὰ μπο-
ρούσε ποτὲ νὰ υπέρβη ἀνήμερα
στοὺς δύο ἀνταγωνισμὸς; Πῶς, λοι-
πὸν, μποροῦν νὰ ἀναγωνιστοῦν οἱ
οἰκονομίες τῆς Γερμανίας καὶ τῆς
Ἑλλάδος;

Αὐτὴ ἡ ἀνισορροπία ἰσχύει σὲ
ὅλους τοὺς τομεῖς, ὅπως γιὰ παρὰ-
δειγμα ἡ ἀλιεία. Πῶς εἶναι δυνατόν
ἡ Ἑλλάδα καὶ τὸ Λουξεμβούργο, ἡ
Ὀλλανδία, ἡ Αὐστρία, ἡ Τσεχία, ἡ
Σλοβακία, ποὺ δὲν ἔχουν κᾶν πρόσ-
βαση στὴν θάλασσα, νὰ ἔχουν κοινὴ
πολιτικὴ σὲ αὐτὸν τὸν τομέα; Ὡστό-
σο, σπριζόμενοι σὲ αὐτὴν τὴν διδά-
σχ οἱ διοικούντες τῆς ἔνωσης χρημα-
τοδοτῶσαν τοὺς ψαράδες προκειμέ-
νου νὰ “πατάσουν” τὰ καΐκια τους,
ὅτι ἀποτελεσμα ἡ Ἑλλάδα νὰ ὑποστῇ
διπλὴ ζημία: (α) ἔχασε μίᾶ πηγὴ ἐσό-
δων στὴν οἰκονομία τῆς καὶ (β) ἐπέ-
τρεψε τὴν ἀμειωβήσιση τῶν χωρ-
ικῶν τῆς ὑδάτων ποὺ μέχρι πρότι-
νος ὀριοθετοῦσαν καθημερινὰ τὰ
σκάφη τῶν ἀλιέων.

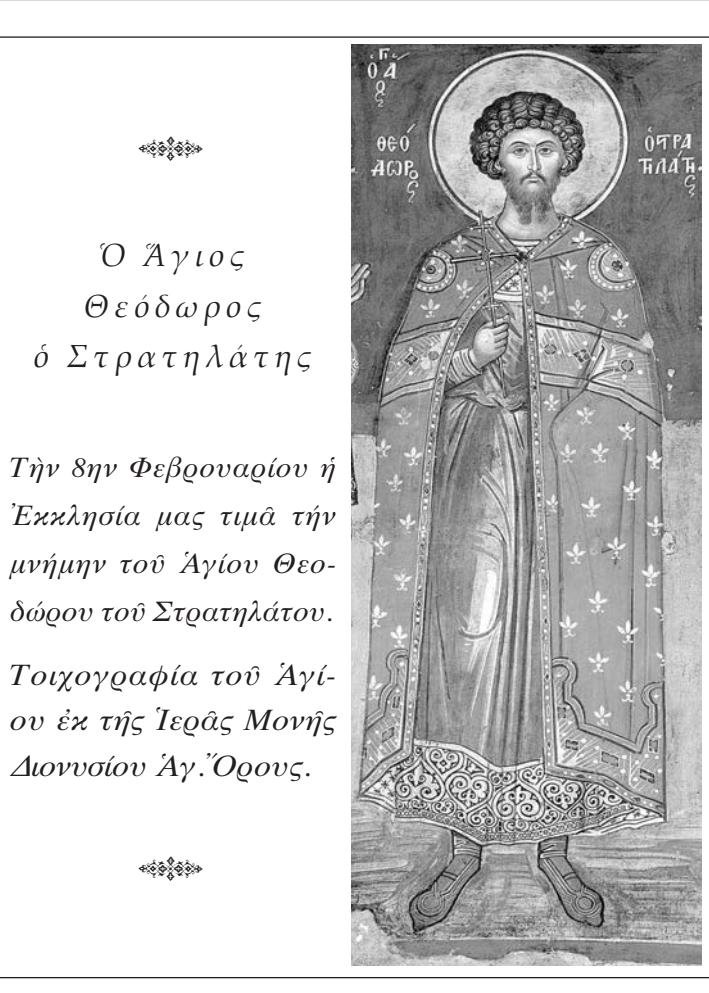
Πέρα ἀπὸ τὰ ζητήματα ποὺ ἀφο-
ροῦν στὶς οἰκονομίες τῶν κρατῶν καὶ
στὸν περιορισμὸ τῆς ἀνεξαρτησίας
τούς, ὑπάρχει ἕνα **ἀκόμα πὸ σο-
βαρὸ ζήτημα** ποὺ δὲν πρέπει νὰ πε-
ράσῃ ἀπαράτηρητο. Ἡ πρόθεσις νὰ
«μῖᾶ πολιτικὴ» ἀλλὰ καὶ ἡ **«ἀνάπτυ-
ξιν τῶν πολιτικῶν τῶν κρατῶν
μελῶν»** εἶναι **ὅ,τι ποτὲ ἐπικινδύνου**
ἐνδεῖ διατυπωθεῖ μέσα σὲ αὐτὴν τὴν
Συνθήκη. Ἐδῶ φαίνεται καθαρὰ πῶς
δὲν κίνητρα τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἔνωσης
δὲν εἶναι ἡ οἰκονομία, ἀλλὰ ἡ **παι-
δεία τῶν Εὐρωπαίων**.

Βασικὴ ἐπιδίωξις τῆς ἔνωσης
εἶναι ἡ κατάργησι τῆς θρησκείας,
τῆς γλώσσας, τῆς κουλτορῆς καὶ
τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν
κρατῶν καὶ ἡ ἀντικατάστασή του
ἀπὸ τὸν “πολὺ-πολιτισμὸν” (ὅπως
ἀποκαλεῖται στὴν νέο-κοινοτυριαρί-
κη γλώσσα τῆς ἔνωσης) πολιτισμο(ῖ)
τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἔνωσης, ποὺ δὲν
εἶναι ἵπποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀπόλυτὴ
ἐκκρόση τῆς διαπορφῆς καὶ τῆς
ἀνθιθικότητος. Αὐτὴ καὶ μόνῃ ὁ διδά-
σχ θὰ ἐπρεπε νὰ εἶχε σταθερὴ ἡ ἀφο-
ρμὴ **γὶ, γιὰ νὰ μὴ ὑπογραφεῖ** ἀπὸ τοὺς
ἐκπρόσωπούς τῆς Πατρίδος μας ἡ
Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Τὴν ἐρχόμενη ἐξδομάδα, σὺν
Θεῷ, θὰ συνεχιστοῦν τὴν μελέτῃ
τοῦ ἁρθρου Ζ’ καὶ θὰ φανεῖ ἀκόμα
ποὺ καθαρὰ τὸ ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ
ἔνωση εἶναι ὁ πρόδρομος μιᾶς
οἰκουμενικῆς (παγκοσμιολογιμέ-
νης) πραγματικότητος ποὺ ἔχει ἀπο-
βάλει ἐντελὺς τὸν Θεὸ.

Μ. Β.

ὁρθόδοξος τύπος

«Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ»

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 18ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

1ον

1. Ἐρμηνεύοντας τὸ Ψαλτήριο, ἀδελφοί μου χριστιανοί, βρισκόμα-
στε στὸν 18ο ψαλμὸ! Ὁ ψαλμὸς
αὐτὸς δὲν εἶναι ἐνίσιας, δὲν εἶναι
ἐνας, ἀλλὰ εἶναι δύο ψαλμοί, μὲ
διαφορετικὸ θέμα ὁ καθένας, ὅτι
ἀργότερα ἐνωθήκαμ σὲ ἕνα ψαλμὸ.
Δυστυχῶς ὁμως κατὰ τὴν ἔνωση
τῶν δύο ψαλμῶν ἐξέπεσαν μερικοὶ
στίχοι καὶ μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὸν
πρῶτο ψαλμὸ καὶ γι’ αὐτὸ φαίνεται
ἐλλειψία. Στὸ σημερινὸ μας κήρυ-
γμα θὰ ἐρμηνεύσουμε τὸν πρῶτο
αὐτὸ ψαλμὸ!

Ὁ ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ μας βλέ-
πει τὴν γύρω φύση, τὴν ἀπολαμβάνει
καὶ τὴν θαυμάζει, καὶ τὴν θεωρεῖ
σάν ἕνα δυνατό κήρυκα, ποὺ κη-
ρύπτει τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν
δόξα τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο αὐτὸ εἶδμε
καὶ στὸν 8ο ψαλμὸ καὶ θὰ τὸ δοῦμε
ἀκόμη καὶ σὲ ἄλλους ψαλμοὺς (τὸν
103 καὶ 146). Ἐτσι εἶναι χριστιανοί
μοι. Ἡ γύρω μας φύση, ποὺ γιὰ
τὴν ὀμορφίᾳ τῆς τὴν λέμε «κόσμος»,
εἶναι ἕνα θαυμαστὸ βιβλίο, βιβλίο
μὲ ἀκαταμέτρητες σελίδες, ποὺ μι-
λᾶνε γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Δημιουρ-
γοῦ Θεοῦ. Ἡ φύσις λέγει καὶ φωνά-
ζει ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ αὐτὸς ὁ
Θεὸς εἶναι πάνσοφος καὶ παντοδύ-
ναμος. Na! Ὁ ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ
μας ἀπεινίζοντας πρὸς τὰ ἐπάνω
βλέπει τοὺς οὐρανοὺς καὶ λέγει ὅτι
αὐτοὶ οἱ ἀφῶνοι οὐρανοὶ «διηγού-
νται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ» καὶ τὸ
«στερεῶμα» τοῦ οὐρανοῦ πάλιν
λέγει «ἀναγγέλλει» τὴν «ποιήσιν
τῶν χειρῶν» τοῦ Θεοῦ. Ὅτι, δηλαδὴ,
οἱ οὐρανοὶ καὶ ὅλα εἶναι φαινόμενα
ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεὸς βέ-
βαια δὲν ἔχει σῶμα, γιὰ νὰ μιλάμε
γιὰ «χέραι» Θεοῦ, ἀλλὰ εἴτὼς τὸ
λέ-
με ἐμεῖς ὅι ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τὸ
νοήσουμε καλύτερα.

2. Τὸ «κήρυγμα» αὐτὸ τῶν
οὐρανῶν, ὅτι δημιουργήθηκαν ἀπὸ
τὸν Θεὸ εἶναι ἀσταμάτητο, εἶναι
παντοπινὸ, καὶ θὰ διαρκεῖ ὅσο
ὑπάρχουν οὐρανοί. Ἡ μῖᾶ μέρα τὸ
λέει στὴν ἄλλη μέρα καὶ ἡ μῖᾶ νύκτα
τὸ λέει στὴν ἄλλη νύκτα: «Ἡμέρα τῇ
ἡμέρᾳ, ἐρευνεῖται ῥῆμα καὶ νύξ
νυκτὶ ἀναγγέλει γνῶσιν» (στich. 3).
Καὶ τὶ λέγουν οἱ μέρες καὶ οἱ νύκτες,
ἡ μῖᾶ στὴν ἄλλη; Λέγουν ὅτι οἱ οὐρα-
νοὶ καὶ ὅλα εἶναι δημιουργήματα
τοῦ Θεοῦ.

Οἱ «λόγοι» αὐτοὶ καὶ οἱ ἡμερονύ-
κτιες αὐτοὶ «λαλεῖς» τῶν οὐρανῶν
δὲν ἀκούγονται μὲν (stich. 4), ἀλλὰ
ὁ ἀνθρώπος τοὺς νυμίζει ὅλη τὴν
βιοτὴ καὶ τὰ λόγια τοὺς φθάνουν
μέχρι τῆς πέρας τῆς οἰκουμένης.
«Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγος
αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρας τῆς οἰκου-
μένης τὰ ῥήματα αὐτῶν» (stich. 5).
Πραγματικὰ! Οἱ οὐρανοί, δὲν μι-
λᾶνε μὲν, γιὰ νὰ ὁλοκληρῶμε μὲ
τὰ αὐτὰ μας, ἀλλὰ μὲ τὴν μεγαλοπρέ-
πειά τους, μὲ τὴν ἁρμονία τους καὶ
τὴν οὐράνια γαλήνη καὶ τάξῃ τους,
κάνουν τὸ ἡχηρότερο κήρυγμα
στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν δόξα τοῦ
Θεοῦ, γιὰ ὅτι ὅλα εἶναι δικά Του δημι-
ουργήματα.

3. Μετὰ ἀπὸ τὴν γενικὴ αὐτὴ θε-
ώρησι τῶν οὐρανῶν ὁ ποιητῆς
μας, ἐρχεται τώρα γιὰ νὰ μιλήσῃ
γιὰ καθὲ ἕνα ἀπὸ τὰ οὐράνια σώ-
ματα. Καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν μεγαλο-
πρεπέστατο ἥλιο. «Ἐν τῷ ἡλίῳ
ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ», λέγει
(stich. 5). Δυστυχῶς ὁμως ὁ λόγος
αὐτὸς τοῦ ποιητοῦ μᾶς εἶναι ἀκατα-
νόητος, γιὰτὶ λείπει τὸ ὑποκείμενο.
Ποίος ἔχει τὸ «σκῆνωμά του», δη-

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΟΡΕΙΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς 4ης Γεγονιάς τὸν
ἄνω Μελισσιῶν τοῦ Δήμου Πεντέ-
λης ὑστερὰ ἀπὸ ὀκνετες προσπά-
θειες εἰς τὴν ἀπέκτησιν ἀπὸ δωρεὰ
τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως οἰκόμετο
τῶν σπρεμμάτων περὶποῦ γιὰ τὴν
ἀνέγερσιν ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Τιμίου
Σαυροῦ καὶ Πνευματικὸ Κέντρον
σὲ περίοπτο θέση. Μὲ τὸν ἐξελον-
τισμὸ κατοικῶ

«Σύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου» (Ψαλμ.90, 9)*

Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γ. Παπαδημητρακοπούλου

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ζοῦμε σέ δύσ-κολες ἐποχές, ἐπιπλέον δέ, κάποτε ἐρχοῦνται σέ ὅλους μας οἱ δύσκολοι σπῆμες καί οἱ ἀπρόοπτες καταστάσεις. Τόσο ἀπρόοπτες καί δύσκολοι, πού πραγματικά τά χάνουμε, μάς δημιουργεῖται ἡ πεποίθησις πῶς δέν ὑπάρχει πουθενά φῶς καί ὁ πειρασμός μάς λέει πῶς δέν θά ὑπάρξει(!).

Στ’ ἀλήθεια τί κάνουμε τότε; Ἄλλοι ἀπελπιζόμαστε καί λέμε: Πάει, χάρη! καί Ἄλλοι τρέχουμε νά βροῦμε γνωστούς καί φίλους ἐκπαπρώντας τους γιά βοήθεια! Ἄλλοι δέν τῷ βάζουμε κάτω, πού ἀποφασίζουμε στίς δυνάμεις καί τὰ προσάντα μας, ὅποτε καί περμιένουμε ἀπό ἐκεῖ τή λύτρωσι!

Ἄλλοι ὑπολογίζουμε σέ ὕλικα πράγματα (χρήματα, κτήματα κ.λπ.)! Ἄλλοι «ποντρώμε» στίς «μεγάλες δυνάμεις», ἀκόμη καί στίς ...μαγικές! Ἄλλοι καταφεύδουμε στούς εἰδικούς, τούς τόσους εἰδικούς πού ἔχουμε γιά ὅλα σήμερ!

Ὡστόσο υπάρχουν καί κάττοιποι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δέν ἐλπιζοῦν σέ τίποτε ἀπ’ ὅλα αὐτά, τὰ μάτια, τὰ ἀνίσχυρα καί τὰ φθαρτά, ἀλλά πού; Μονάχα στόν Πανάγοθo, Φιλάνθρωπο καί Παντοδύναμο Θεό. Ναι, σ’ Αὐτόν μονάχ! Ὅποτε καί σ’ Αὐτόν καταφεύγουν. Σ’ Αὐτόν ἀφῆγουν τή ζωή του, τήν ὕψια του, τὰ πόνερά του, τὸ μέλλον του, τὰ σκάνια. Γ’ αὐτό καί μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τούς ἀκούει κανεὶς νά λένε: «**Εχει ὁ Θεός!**»! Καί «**Θά δώσει ὁ Θεός!**»! Καί πορεῖνoνται ἀτάραχοι, γαλήνιοι, ἱσχυοί ...

Καί τί ... περιέριoν! Ἐκεῖ πού ἡ λογική ἔλεγε ὅτι θά καταποντιστοῖν ὅπου νά ναι, τελικά τίποτε δέν ἐγινε! Ἄλλοι δέν ὄλοι ἐβξέπαν τὸ διέξοδο, ἔπεσαν παταγῶνoς ἔξω ὡς καί οἱ εἰδικοί ἀκόμ! Ἐκεῖ πού περμιεμε κανεῖς ὅλα νά συντρίβουν, σάν τέλος συντρίφηκαν ὅλες οἱ κακές καταστάσεις καί ὁσοί τίς ὑποκύνoυσαν!

Στ’ ἀλήθεια πόσο μεγάλο καί σημαντικό πράγμα εἶναι νά ἐλπίεῖς κανεῖς στόν Θεό! «**Ἡ ἐλπίδα στόν Θεό ὅλα τὰ μεταβάλλει**», θά πεί ὁ ἱ. Χρυσόστομος, καί πῶς «**Ἡ ἐλπίδα εἶναι ὄντως ἡ αἰτία ὧλων τῶν ἀγαθῶν**».

Λοιπόν, σὸ μεγάλο αὐτό θέμα, τὸ τόσο συγχρονό, ποῖα εἶναι ἀραγε ἡ θέσις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας; Γιατί αὐτοί, δέν εἶναι μόνο οἱ δοκιμάσθηκαν ὅλοι τους καί γιά τὰ καλά στή ζωή τους, ὅσο λίγοι, ἀλλά καί γιὰ ὅλα τὰ ἀνημωτισμένα μέ τὸ φῶς τῆς Θεογνωσίας πού ἀπέκτησαν.

***

Λοιπόν, τὸ πρῶτο πού μάς λένε εἶναι ὅπ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ φροντίζει γιά ὅλους μας ἀνεξαρτήτως.

Μὰς εἶναι γνωστό ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, πῶς ὁ Θεός μετὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου, ἀναπαύτηκε. Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι ἔπαυσε καί νά ἐργάζεται. Γ’ αὐτό καί ὁ Χριστὸς μὰς εἶπε: «Ὁ Πατέρας μου ἔως ἄρτι – δηλαδή μέχρι αὐτῆς τῆς στιγμῆς – ἐργάζεται καί ἐγὼ ἐργάζομαι».

Ἐπὶ τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἱ. Χρυσόστομος θέτει τὸ ἐξῆς εῴλογο ἐρώτημα. «**Καὶ ποῖα εἶναι ἡ ἐργασία πού κάνει καὶ μάλιστα ἡ τόσο ἀδίκoκτη καὶ συνηγής?**» Καί νά ἡ ἀπάντησις πού δίνει ὁ ἱδιος: Ἡ ἐργασία αὐτῆ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν συνηγὴ φρονιτιδα πού ἔχει γιά ὅλα ἀνεξαρτέτως τὰ πλάσματα Του, ἰδιαιτέρα ὅμως γιά τὸν ἄνθρωπο.

Γ’ αὐτό καί τονίζει μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «**Εκείνος πού σοῦ ἔδωσε τὴν ἡμέρα, θά σοῦ δώσει καί ὁσα ἔχεις ἀνάγκη γιά τὴν ἡμέρα**».

Ἀλλά θά μπορούσε νά πεί κάποιος. ... Καί τότε γιὰτὶ ὁ Θεὸς θέλει καί ζητᾶ ἀπὸ μάς νά ἐλπίμεν σ’ Αὐτόν; Ἡ ἀπάντησις τῶν Πατέρων στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἡ ἐξῆς:

Ὁ ἱ. Χρυσόστομος λέγει πῶς ἡ ἐλπίδα καί ἡ καταφυγὴ μὲ στόν Θεό, εἶναι τὸ δικό μας δῶρο καί ἡ δικὴ μὲς εἰσφορά στόν Θεό γιά τὴν σωτηρία μας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης τονίζει πῶς «**συνενώνεται κατὰ κάποιο τρόπο μέ τὸν Θεό, ὁποῖος προσκολλάται σ’ Αὐτόν μέ τὴν ἐλπίδα καί γίνεται ἓνα μαζὶ Του**». Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐξηγεῖ ὅπ ἡ ἐλπίδα μὰς πρὸς τὸν Θεό εἶναι, μετὰ ὅλων, ὁ τρόπος τῆς ἀναικίτητης θυσίας μὰς πρὸς Αὐτόν. Κατὰ τὸν Ἅγ. Ἰσιδώρο Πηλουσιώτη καί τὸν Ἅγ. Δεδωδρὸ Στουδίτη δέ, ἡ ἐλπίδα μὰς στόν Θεό συντελεῖ στήν ἀσκησι τῆς ἀρετῆς.

***

Ἀλλά τί εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐλπίδα

Ἡ Νέα Ὁμολογία Πίστewς τῆς Ρουμανικῆς Σκήτης Τιμίου Προδρόμου Ἀγ. Ὅρους

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Νέαν Ὁμολογίαν Πίστewς πού ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς σύναξης κληρικῶν καί μοναχῶν εἰς τὴν1.Μονὴν Ἁγίας Τριάδος ἂνω Γατίνεας Πηλίου:

«...Ἀποστασιοποιούμεστε ἀπὸ

τὴν ἐλασγινὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκου-μενικοῦ Πατριαρχεῖου νά προσκαλέ-σει στὸ Φανάρι τὸν ψευδοεπίσκοπο τῆς Ρώμης, Βενεδίκτο ΙΣΤ', τὸ 2006, ἀλλά καί τὸν ψευδοεπίσκοπο Φραγκί-σκο Α', τὸ 2014.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ἐπίσης, καὶ ἀπὸ τὴν μνημόνευσή τοῦ ἀπά-πα Βενεδίκτου ΙΣΤ' στήν αἴτησι «Υπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου...» τῶν ἐιρηνικῶν.

Ἀποστασιοποιούμεστε, παραλ-λήλως, ἀπὸ τίς ψευδολογίες, τίς ὁποῖες ἔδωκε ὁ «πάπας» Βενεδί-κτος ΙΣΤ' στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στὸ Φανάρι καὶ ἀπὸ τὴν ἐκφώνησι τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς ἀπ’ τὸν ἴδιο.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ταυτο-χρόνως, καὶ ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πα-

μας πρὸς τὸν Θεό; Κατ’ ἀρχήν, εἶναι ἀρετὴ καὶ μάλιστα πολὺ μεγάλη. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας τὴν συνιστοῦν στίς μεγάλες καί θεμε-λιώδεις ἀρετὲς πού βάζει μέσα μὰς ὁ Χριστός. **Κι ἐν τῇλει εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός**, Ρητὰ τὸ τονίζει αὐτὸ ὁ ἱ. Χρυσόστομος λέγοντας «**Ἡ ἐλπίδα δέν ντριπτόζεται. Γιατὶ εἶναι ὁ Χριστός**».

***

Ἄραγε σὲ τί διαφέρει ἡ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεὸ ἀπ’ τὴν κοσμικὴ ἐλπί-

δα, δηλαδή τὴν ἐλπίδα σὲ ἄνθρω-πους καὶ πράγματα; Ἐπιγραμματι-κά, ἡ ἀπάντησι τὴν ὁποία δίνουν οἱ Πατέρες εἶναι πῶς ἡ ἐλπίδα στόν Θεό:

«**Εχει νά κάνει μέ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ ὅχι μέ κάπ ἄλλο ὅπωςοῦ-ποτε εὐτελέσεταιρο!**

– **Εἶναι σταθερὴ καὶ βέβαιη!**

– **Εἶναι μοναδικὰ ἀποτελεσματικὴ!**

– **Δέν ἀπάτᾳ καὶ δέν ντριπτίζει κανεὶν!**

– **Μετατρέπει τὸν Θεὸ σὲ σύμ-μαχὸ μὰς!**

– **Μὰς δίνει μεγάλη χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι!**

– **Ποῦ πὸ εὐκόλα καταφεύγει κανεῖς σ’ αὐτήν, παρὰ στήν ἄλλη!**

***

Στ’ ἀλήθεια ποῖα εἶναι ἐπ’ αὐτοῦ ἡ τακτικὴ τοῦ διαβόλου;

Ἀπαντᾷ ὁ ἐξῆς ὁ ἱ. Χρυσόστο-μος: «Εἶναι πονηρὸ θῆριο ὁ διάβο-λος καὶ οὐδέποτε γάνει τὴν ἐλπίδα, πράγμα πού μὰς καταδικάζει σὲ με-γάλο βαθμό, **ὅπὶ δηλαδή ἐκεῖνος δέν οὐδέποτε ἐπιπίπτει ἀπὸ θὰ μὰς καταστρέψει, ἐνῷ ἐμεῖς δέν ἐλπίζουμε γιά τὴ σωτηρία μὰς**». Γ’ αὐτό καί ὁ Ὅσιος Βαρσανούφιoς μὰς συμβουλεύει: «**Μὴ κόψεις τὴν ἐλπίδα. Διότὶ αὐτὸ εἶναι χαρὰ τοῦ διαβόλου**».

***

Ποιοί καί γιὰτὶ δέν ἐλπίζουν σπὸν Θεό; Εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν πρ-στεύουν καὶ δέν ἀγαποῦν τὸν Θεὸ καί βασίζονται στὰ μάτια καοσμικὰ πράγματα.

Λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος: «**Εκε-ῖνος πού στήριζει τῆς ἐλπίδες του σὲ ἄνθρωπο καὶ βῆσιζεται σὲ κάπ βιοτικό, ὅπως ἐξουσία ἢ χρίσματὶ ἡ κάπ ἀπ’ αὐτὰ πού θεωροῦνται ἀπ’ τοῦ πολλοῦς ὅπ εἶναι λαμπρ-ρά, αὐτὸς δέν μπορεῖ νά πεί, «σὲ Σένα, Κύριε, στήριξη τίς ἐλπίδες μὰς»**» (Ψαλμ. 30, 2).

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, παρὰ τίς πολὺ μεγάλες δυσκολίες τῆς ἐποχῆς, εἶχε ἀπαγορεύσει στίς μο-ναχές του, καὶ μάλιστα πολὺ αὐστη-ρά, νά ἀποθηκεύουν ὀπότεοτε γιά τὴν τροφὴ τῆς. Ἡ ἐντολή του ἦταν νά μοιράζων τὰ τυχόν πλεονάσμα-τα στούς φτωχοὺς, ἐναποθετώντας τὴν ἐλπίδα τους στόν Θεὸ καὶ τὴν μέ-ριμνα τῆς συντήρησις τους στήν Θεῖα Του Πρόνοια.

***

Ἄραγε τί πρέπει νά κάνουμε σὲ περιόδους θλίμεναι καὶ δοκιμασιῶν;

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὰς βασισμένοι σὲ πολλὰ χρωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὁπως «καταρμαινόμε-εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού στήριζε τῆς ἐλπίδες του σὲ ἄνθρωπο ἢ σὲ κά-ποιο ἄνθρωπινον ἀγαθόν (ἱερ. 17, 5), «μὴν ἐλπίετε σὲ ἄρχοντες» (Ψάμ. 145, 3), «ὁ πολέμιός τῆς δέν θά δώσει τὴ ζωή του, καὶ ὁ ταχὺς σὴ πόδις δέν θά μπορέσει νά σωθεῖ» (Ἀμώς 2, 14) κ.λπ.τ, μὰς ἀπαντοῦν ὡς ἐξῆς:

– **Νὰ μὴ καταφεύδουμε ποτέ σὲ ἄνθρωπους!**

– **Νὰ μὴ στήριζομαστε οὔτε στίς δικές μὰς δυνάμεις!**

– **Νὰ μὴ ἀπομυχοῦμε!**

– **Νὰ ἀγκυροβολοῦμε γιά τὰ καλά στήν Πίστι!**

– **Νὰ εἰμαστε ἀποφασισμένοι γιά μετάνοια!**

– **Νὰ μελετοῦμε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ!**

– **Νὰ ἔχουμε ὡς παράδειγμα τούς Ἁγίους!**

***

Ἄραγε πότε ἐρχεται ἡ βοήθεια καί τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τότε πού δοκιμα-ζόμαστε;

Γιὰ ἐὰν θά πρέπει νά εἰμαστε ἀπο-λύτως βέβαιοι. **Ὅτι ποτὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δέν μὰς ἐγκαλεῖται**. Ἐπομένως θά πρέπει νά ἐλπίζουμε ἀκράδαντα σ’ αὐτὸ τὸ ἔλεος καί τὴν εὐσπλαχνία Του. Ακόμη καί τότε πού γιά τὸ δικό μὰς τὸ καλὸ ἐπιτρέ-πει τὴ θαλασσοπαρασχὴ τῆς ζωῆς μὰς, **δέν ὑπάρχει περίπτωση δέν μὰς ὀφείει νά καταποντιστοῦμε, νὰ σὲν μάλιστα ἀκατάπυστος καὶ ἐπιμο-νά ζήτομε τὴν βοήθειά Του**.

Κάποτε αὐτὸ μπορεῖ νά γίνει καί σ’ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐσχάτη στιγμῇ, δη-λαδή τότε πού ἀρχίζουμε καί κατα-πονιζόμαστε, ἔς καί θέλει νά δοκι-μάσει ἔως τέλος αὐτὴ τὴν ἐλπίδα μὰς πρὸς Αὐτόν. Ὅπως ἐγνε καί μέ τούς τούς τρεῖς ποῖδες, πού ἐπείρε-με μὲν νά μποιῖν στὸ ἀναμμένο κα-μῖνι δέν τούς ἄφρασε ὅμως καί νά καοῦν ἡ μὲ τὸν προφήτῃ Δανιήλ, πού ἐπείτερε μὲν νά βρεθεῖ ὅχι τὸ λάκκο μέ τὰ λιοντάρια, ἀλλ’ ὅμως καί νά κατασπάρηθῃ ἀπ’ αὐτὰ! Τὸ ἴδιο ἐγνε μέ τὸν Ἀποστόλο Πέτρο, δταν κλειστήκ σπὶ φουλακὴ καὶ στὸ τέλος τὸν ἀπελευθέρωσε ὁ Ἄγγελος ἢ μέ τούς Ἀποστόλους Παῦλο καί Σίλα πού τούς ἔσωσε μέ τὸν σεῖσμο πού ἐγνε, ἀφοῦ προηγομένως ἐπείρε-με νά μποιῖν στὴ φυλακί!

Γ’ αὐτό καί τονίζει ὁ ἱ. Χρυσόστο-μος: «**Ὅταν τὰ πράγματα περιέλ-θουν σὲ ἀδιέξοδο, τότε πρὸ πάν-των ἐλπίτε. Γιατὶ τότε πρὸ πάν-των ὁ Θεὸς δειχνεῖ τὴ δύναμή Του, ὅχι ἀπ’ τὴν ἀρχή, ἀλλ’ ὅταν τὰ τὸν ἄνθρωπον φτάσουν στήν ἀπελπίσσια. Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ**». Καί συμβαίνει πολλές φορὲς αὐτὸ «γινά νά μὴ στήριζομε τὴν πεποίθη-σή μὰς στόν ἑαυτὸ μὰς, ἀλλὰ στὸ Θεὸ πού ἀνασταίνει τούς νεκροὺς» (Β’ Κορ. 1,9).

***

Ἀλλὰ θά πεί κάποιος: Ἐνῷ ἡλιπ-τα στὸ Θεό, καταπονημοσά! Τι ἔχουμε νά ἀπαντήσουμε σ’ αὐτό; Ὅα ποῦμε αὐτὸ πού ἀναφέρει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «**Σιώπη, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἀντιλεγῆς στὴ θεῖα Γραφή. Κι ἀν ἀκόμα καταντριπτόσθης, αὐτὸ συνέβη ἐπειδὴ δέν ἦπστιες ὅπως ἔπρεπε, ἐπειδὴ ὑποχώρη-σες, ἐπειδὴ δέν περμιενες τὸ τέ-λος, ἐπειδὴ ἐδέξεις ὀλιγοψύχια. Μὴ κανεῖς λοιπὸν αὐτὸ, ἀλλ’ ὅταν δεις τίς συμφορὲς μπροστά σου, μὴ χάσεις τὸ θάρρος σου. Γιατὶ αὐτὸ πρὸ πάντων ἀποτελεῖ ἐλπί-δα, τὸ νά παρμαινέεις ὀρθῶς, ἐνῷ βρισκαίαι μέσα στίς συμφορὲς**».

***

Ὅα ποῦμε αὐτὸ πού ἀναφέρει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «**Σιώπη, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἀντιλεγῆς στὴ θεῖα Γραφή. Κι ἀν ἀκόμα καταντριπτόσθης, αὐτὸ συνέβη ἐπειδὴ δέν ἦπστιες ὅπως ἔπρεπε, ἐπειδὴ ὑποχώρη-σες, ἐπειδὴ δέν περμιενες τὸ τέ-λος, ἐπειδὴ ἐδέξεις ὀλιγοψύχια. Μὴ κανεῖς λοιπὸν αὐτὸ, ἀλλ’ ὅταν δεις τίς συμφορὲς μπροστά σου, μὴ χάσεις τὸ θάρρος σου. Γιατὶ αὐτὸ πρὸ πάντων ἀποτελεῖ ἐλπί-δα, τὸ νά παρμαινέεις ὀρθῶς, ἐνῷ βρισκαίαι μέσα στίς συμφορὲς**».

Συμπέρασμα

Δὲν βρήκα, ἀδελφοί μου, καλῆτε-ρα λόγια γιά νά κλείσει αὐτὴ ἡ πα-ροῤιασις, ἀπ’ αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ: «**Θάρρος! Εγὼ εἰμαι, μὴ φοβῶσθε**» (Ματθ. 28). Ἡ αὐτὰ τοῦ Παμψόδου: «**Σὺ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου**» (Ψαλμ.90, 9). Ἡ αὐτὰ τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολό-γου: «**Εάν ἐνῷ ἔγω Σεῶνά, τὸ νά ἐλπίσω, περισσότερο**». Ἡ καὶ αὐτὰ τοῦ Ὁσίου Βαρσανούφιου: «**Μὴ φοβηθῆς τίποτε, ἀλλὰ πάρε δύναμη καὶ ἐλπίδα μέ τῆς βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πίστεψε ὅπ τὸ χερί τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζὶ σου**».

Ναι, ὅς τὸ πιστεύουμε ἀκράδαν-τα... Κι ἐν τῇλει δὲς κάνουμε αὐτὸ πού μὰς προτρέπει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «**Ἐχε ἐμπιστοσύνη στόν Θεὸ καὶ προχώρη...**». Γιατὶ, ὅπως λέγει καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος «**Δέν ἐγκαταλείπει ὁ Κύριος ἐκεῖ-νον πού ἐλπίζουμε σ’ Αὐτόν**».

Σημειώσεις:

1. Λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Νὰ ἐλπίσεις στήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ νά πεμμένεις τῆς βοήθειά Του, ἀφοῦ γινώσκεις ὅτι, ἐὰν ἐποτρεύοι-με σ’ Αὐτόν ὀλιγοψύχια καὶ εὐλα-δίαια, ὅχι μόνον δέν θά μὰς ἀπορρί-ψει καθόλου, ἀλλὰ, ἐνῷ ἀκόμη ἐπι-σὲς τὰ προφέρουμε τὰ λόγια τῆς προ-σευχῆς, θά μὰς πεί: «**Ἰδοὺ, εἰμαι κον-τά σου**» (Ἡσ. 58, 9). 2. Κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰσιδώρο Πηλουσιώτη, ἡ πνευ-ματικὴ διδασκαλία συνηθίζει νά διώχνει τὸν καπνὸ τῆς κακίας πού τοποθετήθηκε στίς ψυχές. Ἀλλά καί τὰ πανάγια λόγια ἔχουν θεῖα δύνα-μη, καὶ μποροῖν, αὐτὸν πού τὰ με-λετᾷ μέ πόθο, νά τὸν φέρουν ἀπὸ τὴν κακίᾳ κατὰστάσι στήν ἀγαθίᾳ.

*Περὶ τῆς ὁμίας εἰς τὴν αἰθου-σαν τῆς Π.Ο.Ε., (25.1.16)

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μεταξύ θείας ἀγάπης καί θείας δικαιοσύνης

Τοῦ κ. Γεωργίου Ποντίκα, δημοσιογράφου - συγγραφέως

Ἡ λέξη "δικαιοσύνη" ἔχει σπου-δαία σημασία καί σηματοῖν πολλά. Κατ’ ἀρχὰς ἡ έννοια τῆς δικαιοσύ-νης ταυτίζεται μέ τίς ἠθικές ἀρχές τῆς τιμωπτης, τῆς χρηστότητας καί τῆς ἰσότητας. Ἡ ἀπόδοσις τῆς δι-καιοσύνης εἶναι ἡ σημαντικότερη κοινωνικὴ λειτουργία. Μὲ αὐτὴ μαπύουν φραγμαῖ στήν ἀσυνδία, τιμωρεῖται τὸ ψέμα καὶ ἡ παρανο-μία, καί πθασεύεται ἡ χωρὶς ἠθικούς φραγμοὺς ἐγκληματικὴ τάσι τῶν κακοποιῶν. Ἐχει λοιπὸν μεγάλην σημασία ἡ δικαιοσύνη, γιὰτὶ μέ αὐτὴ διατηρεῖται ἡ κοινωνικὴ τάξι καί ἰσορροπία καί παρεμποδίζεται ἡ ἀδικία.

Μὲ τὸν ὅρο ὅμως "δικαιοσύνη" δέν ἐννοοῦμε μόνο τὴν ἐνσκήσι καί τὴν ἀπονομή τοῦ δικαίου. Αὐτὸς ὁ διανεμητικός χαρακτήρας τῆς δι-αδικίας, πού ἀποτελεῖ καί τὴν κοι-νισχύομαστε, ἔς καί θέλει νά δοκι-μάσει ἔως τέλος αὐτὴ τὴν ἐλπίδα μὰς πρὸς Αὐτόν. Ὅπως ἐγνε καί μέ τούς τούς τρεῖς ποῖδες, πού ἐπείτε-ρε μὲν νά μποιῖν στὸ ἀναμμένο κα-μῖνι δέν τούς ἄφρασε ὅμως καί νά καοῦν ἡ μὲ τὸν προφήτῃ Δανιήλ, πού ἐπείτερε μὲν νά βρεθεῖ ὅχι τὸ λάκκο μέ τὰ λιοντάρια, ἀλλ’ ὅμως καί νά κατασπάρηθῃ ἀπ’ αὐτὰ! Τὸ ἴδιο ἐγνε μέ τὸν Ἀποστόλο Πέτρο, δταν κλειστήκ σπὶ φουλακὴ καὶ στὸ τέλος τὸν ἀπελευθέρωσε ὁ Ἄγγελος ἢ μέ τούς Ἀποστόλους Παῦλο καί Σίλα πού τούς ἔσωσε μέ τὸν σεῖσμο πού ἐγνε, ἀφοῦ προηγομένως ἐπείτε-ρε νά μποιῖν στὴ φυλακί!

Ἀπέναντι ὅμως στὸ θετικό Δίκαιο, τὸ δικαίο πού θεσπισαν οἱ ἄνθρω-ποι, πού περιορίζεται καί ἱκανοποι-εῖται ἀπλῶς στήν ἐκτέλεσι ἡ τὴν παράλειψη ὀρισμένων πράξεων, ὑπάρχει τὸ Φυσικό Δίκαιο. Τὸ δικαίο τοῦ Θεοῦ, ὁ ἠθικός νόμος μέ τίς ἀπαιτήσεις του στὸ φρόνημα ἀπὸ τὸ ὁποῖο αὐτὸ ἐκπορεύεται.

Τὸ Δίκαιο πού διασφαλίζει τὴν ἐννομή τάξι, ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ δικαίο μέ τὴν έννοια τοῦ δικαίω-ματος. Τὸ δικαίωμα καὶ ὅχι τὸ κα-θῆκον εἶναι ἡ βῆσι καί τὸ ἐξέκλιμα τῆς νομικῆς σκέψης. Ὑπάρχει σαφὴς διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ δι-καίωμα, πού εἶναι σύστημα μέ τὴ νομικὴ ὑποχρέωσι, καί στὸ δικαίω-μα, πού ἔχει τὴν προέλευσή του ἀπὸ τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης. Τὰ κα-θῆκοντα τῆς ἀγάπης δέν ἐπιβάλ-λονται μέ τὴ χρήσι βίαις ἢ ἀπειλῆς.

Ὁ Χριστιανισμός δέχεται καί συμ-φωνεῖ μέ τὸν καθολικό χαρακτήρα τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ ὅμως δέν ταυτίζει αὐτὴ μέ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταύτησις τῆς δικαιοσύνης μέ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐργο τῶν ἀνατολικῶν θρησκείων, τοῦ ἰουδαϊσμοῦ καὶ κυρίως τῶν μετέπει-τα αἱρέσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Π.χ. ὁ Προτεσταντισμός, τὸ σύνολο τῶν δογματικῶν καὶ ἀποφύων τῶν ἐκκλησιῶν στή Δύσι, πού προέρ-χονται ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ μεταρ-ρύθμισι τοῦ Λούθηρου, ἰσχυρίζεται ὅπ ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἐγνε, γιά νά ἱκανοποιηθεῖ πρωτίστως ἡ δικαιο-σύνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία προσβάλ-θηκε μέ τὴν πῦσσι τοῦ ἀνθρώπι-νου νέμους. Καί δίδασκει πῶς ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸ πολυτίμο αἷμα Του ὡς λύτρω γιά τὴν ἀποκατάστασι τῆς «τρωπῆσις δικαιοσύνης Του». Μεγαλύτερη προσβολὴ ἀπὸ αὐτὴ, ἀλλὰ καί ὕβρις, δέν ὑπάρχει γιά τὸν Θεό: Προβάλλω σημάειν προ-ξενῶ ἡμία, βλάπτω, ὕβριζω κάποι-ον, ἀμφισβητῶντας τὸ κύρος καί τὴν ἠθική του. Ὁ Θεὸς ὅμως δέν ὑπόκειται σὲ καμία προσβολή, ἀλλάγι, ἀλλοίωσις ἢ σκία μετα-βολῆς - προσβολῆς στήν οὐσία Του καί τῆς ἰδιότητῆς Του. Ὁ Θεὸς εἶν

Ύπῆρξαν πράγματι μασόνιοι οἱ κληρικοί...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κληρικών μας... Έκτος πλέον και ἀν... (ὁ μὴ γένοιτο)!

Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι οἱ ὡς μασόνιοι ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς κληρικοί μας ἔχουν εὐφύμως βαρὺ ὄνομα, ἰδίως στοὺς κύκλους τοῦ «κόσμου», ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐκκλησιαστικούς κύκλους μας. Ἀνήκουν δηλαδὴ εἰς τὴν χορεία τῶν σπουδαίων ιεραρχῶν, ἐπὶ ὅπως παρουσιάζονται ἀπὸ τοὺς βιογράφους τους. Νὰ δοῦμε ὀλίγα.

Πατριάρχης Φώτιος Ἀλεξανδρείας (1900-1925)

Ἐγὼ παρατηρήει ὅτι, ὅταν οἱ τέκτονες ὁμιλοῦν γιὰ τοὺς φερόμενους πατρ. αὐτῶν ὡς «ἀδελφοὺς» τῶν (μασόνους) κληρικών μας, ὁμιλοῦν μὲ κολλαεκτικότητας λόγους. Τὸν φερόμενον ἐστὶ ὡς μασόνιο Πατριάρχην Ἀθηνῶνα, ἀπεκάλεσαν **«Μέγαν»** (Στὸ μασονικό-θεοσοφικό περιοδικό «Ἰλιόδος» 1979, τεύχος 97, σελ. 41. Βλέπετε σχετικῶς καὶ τὰ εὐστόχα ἐπ' αὐτῶν σχόλια παρὰ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Αναστασίου Κ. Γκοτσόπουλου, στὸ «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 2086/2.10.20152, φ. 2087/9.10.2015 καὶ φ. 2088/16.10.2015), τὸν δὲ ἐπίσης ὡς τέκτονα ἀναφερόμενον ἀειμνήστον ἐθνοναύτηρα (καὶ ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας) Χρυσόστομον Σμύρνης ἀπεκάλεσαν οἱ μασόνιοι **«Ὁ Ἅγιος Τέκτων»** (Τεκτ. περιοδικό «Πυθαγόρας» 1994, τεύχος 46, σελ. 30), (μὲ κεφαλαίό το «ταυτῷ»).

Ἀλλὰ οἱ ὑπερβολικὲς αὐτὲς ἐκφράσεις ἂν μπορούσαν νὰ καταταγῶν στὶς ἀνθρώπινες ρητορικεῖς ὑπερβολὲς πρὸς φίλους.

Γιὰ δύο ὅμως ἐκ τῶν φερομένων ὡς μασόνων Πατριάρχων μας, οἱ κολλαεκτικὲς τεκτονικὲς ὑπερβολὲς μοιάζουν ἀπίστευτες. Τί ἔπαιαν λοιπόν γιὰ τὸν περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ λόγος Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Φώτιον;

Ἰδεστε το:

«**Η δὴ δὴ ζωὴ καὶ πολιτεία του, ἀπὸ πᾶσαν ἀπομὴν ἐξαιρετικοὺ αὐτοῦ, ἱερωμὲν ὡς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐγεννήθη μόνον μέγας Πατριάρχης, ἀλλὰ ἐγεννήθη καὶ Τέκτων ἀληθινὸς καὶ συνειδητός. Τέκτων πού ἐφάρμοσε, ὁσὸν οὐδεὶς παντοῦ καὶ πάντοτε, τίς ἀρχές καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς τεκτονικῆς φιλοσοφίας...**» (Τεκτονικό περιοδικό «Τεκτονικὸν Δελτίον», Ὁργανὸν τῆς Μεγάλῆς Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, τεύχος 67, Μάϊος-Ιουνίος 1966, σελ. 178).

Ὅχι μόνον «Πατριάρχης» ἦταν λοιπόν ἀπὸ γεννησιμίου τοῦ ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀλλὰ ἦταν μαζὶ καὶ «μασόνος»!

Ἐν τούτοις ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις, ὅταν ἐγράφοντο εἰς τὰ τεκτονικά ἐντύπια αὐτὰ τὰ πράγματα (συχνὰς ἐπιταχισιζόμενα) καὶ πάλι δὲν ἐπατάθησαν...

Ἀνῆκουστο: Ὁ Φώτιος γίνεται μασόνος ὄντας Πατρ. Ἀλεξανδρείας!

Ὅς χριστιανοὶ ἐρευνεῖτες ἔχουμε συναντήσει κατὰ τίς ἐρευνῆς μας ἀπίστευτα σχετικῶς πράγματα, ἐνὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τούτο, ὅτι ὁ Φώτιος αὐτὸς δὲν ἔγινε μασόνος, διότι τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ, μὲ τὴν (ἐφάρμοστῃ, βεβαίωτατῃ) φιλοδοξίᾳ νὰ γίνῃ κάποτε «Δεσπότης», χάριν τῆς διαβρυλούμενης ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλοϋποστηρίξεως μεταξὺ τῶν τέκτωνων, ὅχι, ἀλλὰ ἔγινε μασόνος ὄντας Πατριάρχης ἐν ἐνεργείᾳ, δηλαδὴ «Πατὴρ τῶν Πατέρων», Δέκτατος καὶ Τρίτος τῶν Ἀποστόλων, Κρίτης τῆς Οἰκουμένης», κατὰ τοὺς τίλους αὐτοῦ... Καὶ ἡ μύηση τοῦ ἔγινε εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ πατριαρχικό γραφεῖο, τὸ διασκευασθὲν εἰς τεκτονικὴν Στοάν ἐπὶ τοῦτῃ.

Μὲ βαθύτατη θλίψη καὶ πικρὲς σκέψεις «απολαύσθης» το, ὅπως παρουσιάζεται εἰς (πολλαπλὰ) τεκτονικά ἐντύπια:

Εἰς μνημοσύνον αἰώνιον

π. Δημήτριος Βακάρος (†)

Μὲ ἀφορμὴ τὴν εἰδησιν ἐκ τῆς ἐφημερίδος σας τῆς κοιμήσεως τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμπατριώτου μου πατρὸς Δημητρίου Βακάρου, σῆς ἀναφέρει ὅτι ὁ μεταστάς γεννήθηκε στὸ Βρυσηγιόρι κατὰ Βρυσηγιόρι Ζαγορίου Ἰωαννίνων, σπουδάσας τὸ ἱεροδιδασκαλεῖο Βελῶν Ἰωαννίνων, συνένεσε τὶς σπουδὲς του στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐπέστρεψε στὴν Θεσσαλονίκη, πού τόσο ἀγαποῦσε. Χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Παντελεήμονα Παταγεωργίου. Ἐπίσης τοποθετήθηκε Γενικός Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Θεσσαλονίκης ἐπὶ Παντελεήμονος τοῦ Β' καὶ ἐφημέριος στὸν Ἅγιο Δημήτριον Θεσσαλονίκης μέχρι τῆς κοιμήσεως του. Ἐγράψε πολλὰ βιβλία καὶ δὲν πρόλαβε νὰ γράψῃ καὶ γιὰ τὸν ἐπίσης συμπατριώτῃ μας Ἀρχιεπίσκοπο Σπυριδωνά Βλάχο ἐκ Ρουμιάς Πλωγυνί-

«... Ὁ Φώτιος ἦταν τέκτων. Μυήθηκε ὅχι σὲ νεαρὴ ἡλικία, πού ὁ ἐνθουσιασμός γιὰ κάτι νέο καὶ φαινομενικὰ ὑψαίον προσελκύει πολλοὺς, ἀλλὰ ὥριμος ἄνδρας καὶ ἀπευθύνους ἀρχηγὸς Ἐκκλησίας. Ὅχι σὲ μία ὁποιαδήποτε Τεκτονικὴ Στοά. Τοῦ δόθηκε τὸ τεκτονικό φῶς [τοῦτο φῶς:] σὲ ἐπιβράβευση τοῦ τρόπου πού ἀντιλαμβάνονταν τὰ καθήκοντά του καὶ σὰν ἐνδείξει ἀγάπης καὶ ὑψίστης ἐκτίμησης, ἀφού τοῦ ἐξηγήθηκε τί ἐπιδίδωκε τὸ τάγμα [τῶν μασόνων] καὶ πόσο ἡ πολιτεία του ἢ Χριστιανικὴ Πίστις στὸν Μ.Α.Τ.Σ. [στὸν θεο-ποιόν «θεο»:] συμβιβάζονταν μὲ τὴ διδασκαλία τῶν Τεκτονισμῶν καὶ τὸ βρῆκε αὐτὸ ἀληθινὸ καὶ ἐδέχθηκε νὰ γίνῃ τέκτων. Καὶ τοῦ

δόθηκε τὸ 1910, τὸ φῶς τὸ τεκτονικό ἀπὸ τὸ Αἰγυπτιακό Ὑπάτο Συμβούλιο τοῦ 33ου σὲ ἰδιαίτερη τελετὴ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ὑπάτο Μεγάλου Ταξιάρχῃ [τὸν ἀρχηγὸ τῆς αἰγυπτιακῆς Μασονίας], τὸν **Idziss Bey Ragheb**, ἐπὶ κεφαλῇ δόκλῃου τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μεγάλῆς Στοᾶς τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονταν καὶ ὁ ἀδελφὸς Collicucci Bey 33ο, Ἀθαν. Γαροφάλλος 33ο, Ἐμμ. Ἀνιερνίος 33ο, Κων. Φακὸς 33ο καὶ ἄλλοι, μέσα σ' αὐτὸ τὸ Πατριαρχικό Μέγαρο τοῦ Καΐρου, στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, πού τὸ μεταβάρανε, γιὰ τὴν περίστασι, σὲ κανονικὴ Στοὰ καὶ γιὰ ἀξιωματικούς τῆς ἐχρησίμευσαν αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου (...).

Ἀργότερα «κατέβηκε στὴν Ἀλεξανδρεία δόκλῃου τὸ Ὑπατὸ Συμβούλιο τοῦ 33ο τῆς Αἰγύπτου μὲ ἐπικεφαλῇ καὶ πάλι τὸν **lazzis Bey Ragheb** καὶ πού ἀπάνεμε σὰν φέρον τιμῆς, τὸν ἀνώτατο βαθμὸ τοῦ Τάγματος, τὸν 33ο, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Πατριαρχικό...»! (Τεκτονικὸν Δελτίον ὑπ' ἀριθ. 67 τὸν ἔτους 1966, σελ. 178, Νικολάου Νικηταρίδη, Εἰσαγωγὴ τὴν ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τεκτονισμοῦ στὴν Αἰγύπτου, σελ. 87, «180 χρόνια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ 1811-1991», σελ. 121, κ.Α.Τ.)

Ἀνάγνωστε ὁμιρεῖο. Τὰ σχόλια στοὺς ἀναγνώστες μας καὶ εἰς πᾶν τὰ εἰλικρινῶς ἐνδιφερόμενον.

Ὁ Φώτιος στὴν οἰκουμενιστικὴ Κίνησι...

Οἱ μεγάλες τιμὲς (καὶ οἱ «τιμῆς») πού ἔγιναν εἰς τὸν πατριάρχην ἐκείνον ὀφείλονται - κατὰ τὴ γνώμῃ μας - καὶ στὸ ὅτι ὁ Φώτιος ἐπαινεῖται νὰ υποστηρίξει καὶ νὰ εἶναι παρών στὶς περισσότερες ἐκ τῶν πρώιμων οἰκουμενιστικῶν κινήσεων τῆς ἐποχῆς του. Παρουσιάζουμε μερικεῖς, ἐστὶ ὅπως ἐγκωμισιαστικῶς ἀναφέρονται στὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον» 67/1996:

- **Συμμετέχει στὸ Παγκριστιανικό Συνέδριο Ἐλβετίας μελετώντι τὰ προπαρασκευαστικά τῆς μελλούσης Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Συνδιασκέψεως ἐπὶ μελετῇ παντός συντελεστικοῦ εἰς διευκολύνει τῆς κοινῆς πάντων τῶν χριστιανικῶν συστημάτων [!] συνεννοήσεως.**

- **Στέλνει ἀντιπροσωπία στὸ Κάιρο καὶ λαμβάνει μέρος σὲ συσκέψεις πού γίνονται στὸ Ἀγγλικανὸ Ἐπισκόπιον Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, Siz Gwyune,**

ου, πού τόσο ἀγαποῦσε, τὸν πόσο προσέφερε πολλὰ στὴν Κύπρο καὶ στὴν Β.

Ἦπερο διὰ τὴν ἐνωσίον τοῦ μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ πολλοὺς σκοφαντηθέντα. Ὁ πατὴρ Δημήτριος γνωρίζε πολλά γιὰ τὸν Μ.Α.Κ.Α.Ι.Σ.Τ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυριδωνά Βλάχο. Θὰ πρέπει διὰ τῆς παρουσίας μου ἐπιστολῆς νὰ συλλυπηθῶ τὴν πρεσβυτέρα Φεβρωνία, πού τόσο ἀγαπᾷ καὶ ἐσβόμας καὶ καὶ τὰ τέκνα του Σωτήριου καὶ Γεωργίου ἀπὸ κάρδιας. Δὲν θὰ πᾶσιν νὰ προσεῦχονται διακόνους καὶ γιὰ τὸν Μακαρίτη ἀδελφὸ π. Δημήτριον πού καὶ ἐκείνος μὲ ἀγαποῦσε καὶ μὲ προσκαλοῦσε πάντοτε στὸν Ἅγιο Δημήτριον. Ἡ παρουσία φωτογραφία εἶναι λίγες μέρες πρὶν κοιμηθεῖ. Τὸ μνημόσυνόν του νὰ εἶναι αἰώνιο.

Ὁ συμπατριώτης του **πρωτοπρ. Ἰωάννης Κατῆς**

διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

- **Στὶς 7 Μαρτίου 1922 αὐτὸς ὁ Φώτιος, ὡς ἀναγνωρισμένος ἀπ' ὅλους ὡς ἔχουν τὸ προβάδισμα, μεταβίνει πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν καὶ υποβάλλει, ἐκ μέρους ὁλῶν τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων θρησκειῶν τῆς Αἰγύπτου, τὰ συγκαρητηρία τῶν γιὰ τὴν ἀνακήρυξη τῆς Αἰγύπτου σὲ κράτος ἀνεξάρτητο.**

- **Αὐτὸς [ὁ Φώτιος] ὑποδείχτηκε, γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσει τὴν Ὁρθόδοξο Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τὸν Χριστιανικὸ Συνέδριο τοῦ Λονδίνου.**

- **[Συμμετεῖχε] εἰς τὸ «Συνέδριο τῆς Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Συνδιασκέψεως βίου καὶ ἐργασίας» στὴ Στοκχόλμη.**

- **Ἐπήγνε στὴν Ὁσφόρδι καὶ μίλησε περὶ τοῦ Πιστεύει καὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν στὸ ἐκεῖ πανεπιστημιον...**

Ἐπιμεινόμεναι στὶς οἰκουμενιστικὰς κατευθύνσεως αὐτῆς δραστηριότητες τοῦ Φωτίου. Διότι αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι πού ὁρθολογικῶς ἀρνητικὰ τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς, ὅτι δηλαδὴ ἡ εἰσδοχὴ ἀνύστατον ἐκκλησιαστικῶν μας ἡγετῶν (καὶ παντός κληρικοῦ) εἰς τὶς τεκτονικὰς Στοὰς - πέραν τῶν ἄλλων, - ὁδηγεῖ αὐτοὺς σὲ οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες, σφοδρὰ βλαπτικὲς στὴν ἐξελίξιν τους ὡς πρὸς τὴς διδασκαλίας καὶ τὰ θέματα τῆς παραδοσιακῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Μασονία καὶ Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς πηγαίνον ἀντίμα... Μερικοὶ ἐκ τῶν κληρικών μας, ἀκολουθοῦν (ἀφελῶς):

Μασόνος καὶ Ὁ Αρχιεπ. Χρυσάνθος;

Δὲν ἔχουν πραγματικὰ τὸ Θεό τους οἱ τέκτονες (ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ Μασονία, πού ἐπιπρέπει τὴ δημοσίευση παρομοίων πραγμάτων)! Μά εἶναι δυνατόν καὶ αὐτοὺς ὁ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρυσάνθος (1913-1941) νὰ ἦταν μασόνος;

Ναί, γράφουν (πολλὰς φορὲς) οἱ τέκτονες, καὶ μάλιστα - καθὼς λένε - «**εἶχε γεννηθεῖ [καὶ αὐτός:] τέκτων**»!

Ἰδοὺ τὴ ἀκριβὴς διαβάζουμε σὲ τεκτονικὰ ἐντύπια:

«**Ο ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ**», εἶναι ὁ τίτλος τοῦ σχετικοῦ δημοσιεύματος, στὸ ὁποῖο διαβάζουμε ἐκπληκτικῶς:

«**Στὸ τέλος τοῦ 1921 ἐμυήθη καὶ στὸν Τεκτονισμό. Ἐννεμίτερα, τὸ 1919, εἰς συνθεδεῖ στενά μὲ τὸν Ἐθνικὸ Σύμβουλο τῶν Πατριαρχεῶν στὴν Πόλη, καὶ κατόπιν Ὑπουργοῦ ἐπὶ Βενιζέλου, Ἀλεξάνδρου Παπά... Ὁ Παπάς ἦταν Τέκτων (...). Τοῦ πρότερον νὰ γίνῃ δεκτός σὲ Τεκτονικὴ Στοά... Σ' αὐτὸ βρεθήκαμε σύμφωνοι καὶ ἄλλοι Ἑλληνικοὶ καὶ ἐστὶ ἔγινε δεκτός ὁ Χρυσάνθος μαζὶ μ' ἐνα ἄκομην ἀνάλωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνῳ πού ζήτησε νὰ γίνῃ Τέκτων, τὸν Μητροπολίτην Σάμου Εἰρηναῖον[!].**

Καὶ οἱ δύο Μητροπολίται μυήθηκαν ταυτόχρονα, σὲ πανηγυρικὴ συνεδρία τῆς Στοᾶς «Renaissance» (...).

Ἀπὸ τοὺς δύο παρόντες στὴν μύση τῶν ὑπάρχοντων ἀκόμην ἐν ζωῇ στὴν Ἀθῆνα ὁ ἀδελφὸς Γεωργίου Κικιλή, τῆς Σεπτιῆς Στοᾶς «Βυζάντιον» καὶ ὁ γράφων [μασόνος Ἀλεξάνδρος Ἰ. Ζερβουδάκης]. Ὁ Σεβασμιὸς τῆς Σεπτιῆς Στοᾶς «Renaissance», κατὰ αὐτὸ τὴν ἐπίδραση τῆς ἐπιβλητικῆς παρουσίας τῶν δύο ιεραρχῶν, τῶν ἐξήρτησε νὰ ἀναπτύξουν πῶς ἀντιλαμβάνονται τὸ Θεό, Δημιουργό, Δύναμη τοῦ Σὺμπαντος.

Τὴν ὑποχρῶν ἀπάντησιν ἔδωκεν ὁ ἀδελφὸς [μασόνος!] Χρυσάνθος. Μίλησε ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ καὶ γοῖτσεως ὅλους μὲ τὴ συγκρίσιμη πρὸ ἔκαμε ἀνάμεσα σὲ ὅσα ἀκουσε κατὰ τὴ μύση καὶ τὴν δικὴ τὴν θεολογικὴ κατάρτιση [!], τῆς πεποθήσεως του καὶ τῆς ἰδεολογία, ἡ ὁποία κανόνει τῆς πράξεως του. Εἰδήλωσεν ὅτι, ὑπέρα ἀπὸ ὅσα λέγονται ἐν τῶν τῶν Τεκτονισμῶ, δὲν περιέμενε ὅτι θὰ εὐρίσκει αὐτὰ πού ἀκούσε κατὰ τὴ μύση, νὰ εἶναι τόσο πολὺ σύμφωνα [!] μὲ τίς δικές του θρησκευτικὲς πεποιθήσεις...

Καὶ τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ μασονικὸ δημοσίευμα γιὰ τὸν ἀείμνηστο Χρυσάνθου καταλήγει εἰς ἐξῆς:

«**...Γὰ μένα, ὁ ὁποῖος παρακολούθησα ὁλόκληρον τὴ μύση καὶ γιὰ κάθε ἐνα τέκτονα πού θὰ διαβάσει τὴν ἱστορίᾳ του, ἐνα μόνον συμπέρασμα βγαίνει, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος (γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τίτλο θὰ μείνει στὴν ἱστορίᾳ) Χρυσάνθος, ὁ ἀγνός καὶ ὑπερόχος χριστιανός, δὲν ἐμυήθηκε ἐκεῖνο τὸ βρόδον τοῦ 1921 στὸν Τεκτονισμό, ἀλλὰ εἶχε γεννηθεῖ τέκτων...**» («Τεκτονικὸν Δελτίον» ἔτους 1965, τεύχος 61, σελ. 80-81 καὶ ἄλλου, πολλὰς φορὲς).

Σχόλιο δικό μας;
Οὐδέν.
-Συλλογιστεῖτε εἰσεῖς...
(Στὸ ἐπόμενο φύλλο κὶ ἄλλοι κληρικοὶ φερόμενοι ὡς μασόνους)

Στερεότυπα καὶ παρερμηνεῖαι

Τοῦ Σταύρου Σ. Φωτίου, καθη. εἰς τὸ Τμήμα Ἐπιστημῶν τῆς Ἀγωγῆς τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου

Ἔνα στερεότυπο, πού κατὰ διαστήματα κάνει τὴν ἐμφάνισίν του, εἶναι ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦταν μισογύνος. Ὡς μὴ ἀποδείξη περὶ τοῦτον ἐπισυναπτεῖται τὸ ὅτι ἐγράφε «ἡ γυναῖκα νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα».

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι ἐντέλως διαφορετικῇ. Κατ' ἀρχήν, εἶναι ἐρμηνευτικό ἀτόπημα ἡ χρῆσις χωρίων ἀποκομμένων ἀπὸ τὴ συνάφειά τους. Γὰ νὰ κατανοηθεῖ ὁρθά ἐνα χωρίο πρέπει νὰ ἀπαντηθῶν τὰ ἐρωτήματα: ποῖος, πού, πότε, πῶς καὶ γιὰτί ἐπὶτύχηκε.

Στὴ συγκεκριμένῃ περὶπτωσὶ ἡ ὁρθὴ φράσι βρῖσκεται σὲ ἐπιστολὴ πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθύνει πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου. Στὴν ἐπιστολὴ αὕτῃ ὁ Παῦλος παρουσιάζει τὸ νέο δράμα ζωῆς πού ἐφέρει ὁ Χριστιανισμός: ὁλόκληρη ἡ κτίσις εἶναι ἐργο τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνθρώπινη καλεῖται νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ μία παγκόσμια ἀδελφικὴ κοινωνία. Κάθε ἐχθρότητα καὶ διαμάχη ἀνθρώπων καὶ λαῶν πρέπει νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴ συμφιλίωση καὶ τὴν καταλλαγῇ. Συνεπῶς, ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ υιοθετήσουν αὐτὴ τὴ νέα θέσις τῆς ζωῆς καὶ νὰ μεταμορφώσουν ἀνάλογα κάθε πτυχὴ τοῦ βίου.

Ἐταί, στὸ πέμπτο κεφάλαιο τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ Παῦλος ἀναφέρει πρὸς τὰς μεταμορφώσεων πού πρέπει νὰ ἐπέλθει στὴ σχέση ἀνδρὰ καὶ γυναίκας. Ὁ Παῦλος ἐκτιμᾷ ὅτι ἀπᾶν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νομικοῦ πλαισίου ἀλλὰ, πρωτίστως, τὴ μεταμόρφωση τῶν συνειδήσεων. Στὴν τότε κοινωνία ἡ γυναῖκα ὀρεῖται πλήρῃ ὑποταγὴ στὸν ἄνδρα, ἐνῶ ὁ ἄνδρας δὲν εἶχε καμία ὑποχρέωση ἐναντὶ τῆς γυναίκας. Ἀπορρίπτοντας αὐτὴν τὴ νοοτροπία ὁ Παῦλος προβάλλει ἐνα νέο πρότυπο, μία καινούργια στοχοθεσία: τὴν ἀμοιβαιότητα τῆς ἀγάπης.

Ἀρνούμενος τὴ μονομερῆ ὑποταγῇ, ὁ Παῦλος προτείνει τὴν ἀμοιβαία ἀνταπόδοσιν. Ἐστὶ στὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ σχετικοῦ κειμένου γράφει γιὰ τίς «ὑποχρεώσεις» ἡ γυναῖκα στὸν ἄνδρα, πρέπει προηγουμένως ὁ ἄνδρας νὰ τὴν ἀγαπᾷ μὲ

τὴν ἴδια ἐνταση ἀγάπης μὲ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν: πρέπει προηγουμένως ὁ ἄνδρας νὰ τὴν ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια ἐνταση ἀγάπης μὲ τὴν ὁποία κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸ σῶμα του- πρέπει προηγουμένως ὁ ἄνδρας νὰ τὴν ἀγαπᾷ μὲ τέτοια ἐνταση ἀγάπης, ὥστε νὰ θυσιάζει ἀκόμῃ καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ χάριν τῆς. Τότε ἡ γυναῖκα καλεῖται νὰ «υποτάσσεται» σὲ αὐτόν, ἀναπαύωντας μὲ τὴν ἴδια ἰσχυρὴ ἀγάπην. Σὲ αὐτὴν τὴν ἀναπαύνησιν ἀγάπης ἀναφέρεται ὁ Παῦλος, στὸ τέλος τῆς περιτοκῆς, ὅταν γράφει: «ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα».

Τὸ «ἵνα», ὅτι ἄν «ἵνα», ὅπως γράφουν ὅσοι παρερμηνεύουν τὸ κείμενο, σημαίνει ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας ἀκολουθεῖ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρὰ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴ λέξη «φοβέται», κάθε λέξη ἔχει πολλὰς σημασίας ἀνάλογα μὲ τὴν κειμενικὴ τῆς συνάφει. Εἰὼ δὲν ἐννοεῖται ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα. Πῶς θὰ ἦταν ἄλλωστε δυνατό νὰ φοβᾶται κάποιον πού τὴν ἀγαπᾷ στὸν ὕψιστο δυνατό βαθμῷ; Ἡ λέξη ἐξυπονοεῖ τὸ ἐξῆς: ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα δέχεται μέγα ὀψρον -τὴ μέχρι αὐτοθυσίας ἀγάπην τοῦ ἀνδρὰ-, ὀφείλει νὰ «φοβᾶται» τὸν αὐτὸ τῆς μήπως δὲν ἀποδειχθεῖ ἀντίθετος τοῦ ὅραου αὐτοῦ. Παραδείγμα: ὅταν κάποιος ἔχει προσκληθεῖ ὡς ὁ κύριος ὁμιλητῆς σὲ ἐνα διενεῖς καὶ ὑψηλὸ κύριος συνέδριο καὶ λέει ὅτι φοβᾶται, δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἐξῶ ἀπὸ τὴν αἰδοῦσα ὑπάρχει κάποιος πού θὰ τὸν κάνει κακό. Αὐτὸ πού «φοβᾶται» εἶναι μὴ-πως ἡ ὁμιλία του δὲν εἶναι ἀνάλογος ἐπιπέδου καὶ ἐστὶ δὲν ἀναποκρίθει ἐπὶ τῇ τῇ τιμῇ πού τὸ ἔγινε.

Τὸν τέταρτο αἰῶνα, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου, δὲ καυτηριάζει καὶ αὐτὸς τὴ διπλὴ ἡθικὴ τὴν ἀνδροκεντρικισμοῦ: «Γιὰ ποῖο λόγο ὄραμε τιμωρῶν τὴ γυναῖκα, ἐνῶ τὸν ἄνδρα ὅχι; Γιατὶ διὰ ἡ γυναῖκα προοδεῖ τὴ συζύγιαν κλίνη θεωρεῖται ὅτι μοχεύει καὶ τιμωρεῖται αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν νόμο, ἐνῶ τὸν ἄνδρα δὲν ἀνδρὰ θεωρεῖται ἀνευθύνος; Δὲν δέχομαι αὕτῃ τὴ νομοθεσία, δὲν ἐγκρίνω αὕτῃ τὴ συνήθεια. Ἄνδρες ἦσαν αὐτοὶ πού ἐκάνον τοὺς νόμους καὶ γι' αὐτοὶ εἶναι ἐναντίον τῶν Γυναικῶν ἡ νομοθεσία».

Διατί ἐσιωπήσατε Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Β)θαιού.

Ἐάν εἰς τὰ παιδιὰ δὲν λέγεται σαφῶς **ὅτι ἡ Ὁρθόδο**

Πνευματική άνατομία της έλευθεριότητας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δημόσια δράση. **Αλλά τὸ πλῆρωμα τῆς θεότητας ἔνι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς «ἅμα τῇ Σულῇ, ἅμα τῇ Γεννήσει»**, ὥπως λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, ἠνώθευ ἡ θεία μέ τῶν ἀνθρωπίνῃ φύσιν, ὥπως ὁ σίδηρος μέ τήν φωτιά. Φωτιά ἡ θεία φύση, σίδηρος ἡ ἀνθρωπίνη φύση, ἀλλά ἡ ἀνθρωπίνη φύση ἐπικρατηθῇ, ἠνώθευ μέ τήν θεία καί γι' αὐτό καί δέν υπετάσσεται στήν θεία φύση ἡ ἀνθρωπίνη φύση. Ἔτσι ἔχομε μιά προοδευτική φανέρωση, ἀποκάλυψη· δέν ἔχομε πρόβωτα κατὰ τὸ ἀνθρώπινο. Ἐμεῖς λέμε· «προέκυψε σοφία καί ἡλικία καί χάρις». Ὁ καθένας μᾶς σάν ἀνθρώπος προκόπτε, στήν περίπτωσή τοῦ Κυρίου μας, ὥπως ἐρμηνεύουν οἱ ἄγιοι Πατέρες καί τὸ ἐξήγησαν τελευταίως ὁ π. Θεόκλητος σέ ἄρθρο του στόν «Ορθόδοξο Τύπο» αὐτῇ ἡ ἐννοια εἶναι ὅτι ἀπεκάλυπτε σὺν τῷ χρόνῳ προοδευτικὸς ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος τί, ἐφανερώμε τήν θεότητά του, τὸ πλῆρωμα κατὰ τὸ ἀνθρώπινο.

Γι' αὐτὸ ἡ χαρὰ τοῦ Σymeών ἦτο μεγίστη, διότι αὐτὸν ποῦ περίμενε τώρα αἰώνες τὸν εἶχε στήν ἀγκάλᾳ του. Εἰσάτε τί εἶπε, λέγε Σymeών ποῖος εἶναι αὐτός; ποῦ κρατᾶς; ποῖος εἶναι αὐτός; καί ἀρχίζει καί λέει: εἶσαι ὄχι ἄπλως ἕνα παιδάκι, ὄχι ἄπλως καπὶ τὸ τυχεῖο ποῦ θὰ προέκοπτε κλπ, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὥπως μᾶς εἶπε καί ὁ κ. Τσατσαρώνης στήν ἐρμηνεία.

Σήμερα θὰ ἴθελαι νὰ ἐντοπίσουμε τήν προσοχή μας σέ κάτι σημερινό, τὸ ὁποῖο μᾶς ἦλθε ἐξ Ἀγίου Ὁρους καὶ τὸ δημοσιεύουμε στόν «Ορθόδοξο Τύπο» ἐκ τῆς ὀμιλίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στήν Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ μοναχὸς ποῦ τὸ εὔρε αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα θέλει νὰ υπογραμμίσῃ μιά μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποία δυστυχὺς πολλοὶ θεολόγοι σήμερα νεοορθόδοξοι κατὰ κάποιο τρόπο τὴν ἀποφeyγίσουν νὰ τὴν τόνισουν. Μιᾶμε εὐκόλα γιὰ τὸν θεῖο ἔρωτα, τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καί πρὸς τὸν πῆλσιον, ἀλλὰ δυσκόλα γιὰ τὰ τῆς πτώσεως, τὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἐπίσης δέν ἀναφέρουμε τὰ τῆς αἰωνίου κόλασεως, τῆς τιμωρίας, αὐτὰ φαίνονται κληρύματα, κατὰ κάποιο τρόπο, καθυστατημένα. Ἐχομε μόνον- μόνον θεολόγους στήν ἐποχή μας, ὥπως καί ἕνας σέβερὸς ἱερομόναχος, ὅταν σπουδάζει ἐδῶ, ἔχει γρά- θος ἕνα περιστοιχαστο ἄρθρο καί ἔλεγε, πολλοὶ λέγουν· ἡγίους γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» ἀλλὰ κόβουν, παραλείπουν τὴν ἀρχή «μετανοεῖτε, ἡγίκε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Αὐτὸ τὸ «μετανοεῖτε» δέν λέγεται, ἀλλὰ ἄπλως ἐπ' ἐφθασε, ἐφθασε καί ἔσθρ, ἀλλὰ ὑπάρχει καί μὴ προηγουμένως προτροπὴ τῆς «μετανοεῖτε, ἡγίκε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἔτσι καί ἐδῶ εὐκόλα μιλῶν πολλοὶ γιὰ τὸν θεῖο ἔρωτα, ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ, δυσκόλα ὅμως γιὰ τὴν ἁμαρτία, τὴν σαρκική καί τὴν αἰώνιο κόλαση, ποῦ φέρνει αὐτὴν τὴν τιμωρία καί τὴν καταδίκη. Πάνω σ' αὐτὸ λοιπόν, ἐπειδὴ πολὺ ἐκτιμῶν οἱ νεοορθόδοξοι τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ ως ἕνα φω- στήρα πραγματικὰ τῆς ὀρθοδοξίας μας, τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἐξῆς καί αὐτὸ θὰ προσπαθῶ- σουμε ν' ἀναπτύξουμε ἀποψε στήν ἀγάπη σας.

«Βλέπετε ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν πορνευόντων, λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, **καὶ κατεστρέφτο παλαιὰ ὁ κόσμος αὐτός, ἀν δέν διεδρεύειτο ἀπὸ τοῦς σφαιρο- νούντας.** Αὐτοὶ δὲ οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι ἄξιοι οὐδὲν τοῦ παρόντος κόσμου ἐφ' ὅσον τὸν μεταβάλλουν σὲ ἀκοσμία, πῶς δὲν θὰ ἐξωθούντο ἀπὸ τὸν μέλλοντα αἰῶνα παραδι- δομένοι σὸ πῦρ τῆς γενένης, ἐπει- δὴ δέν ἄντεξαν σὸ πῦρ τῶν σαρκί- κων ἠδονῶν, ἀν δέν σπείσουνται τώρα νὰ τὸ ἀποσβέσουν διὰ τῆς μετανοίας καὶ νὰ ἐκπλύνουν μὲ δά- κρυμα τοὺς ἅπ' αὐτὸ γονεμένους μολυσμοὺς;» εἰδότε πῶς μιλεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος; Εἶναι βέβαιον- στος, εἶναι πραγματικὰ αὐτὸς ποῦ ἀγάπησε πολὺ τὸν Κύριον μας καί ἄφρησε μεγαλεΐα καί πανεπιστήμια καί δόξες καί πῆγε στ' Ἅγιο Ὅρος καί παιτηνωθήκει καί ἀσκήθηκε, ἀλλὰ τί μ' αὐτό; ἡ ἀλήθεια εἶναι με- γάλῃ, ἡ ὁμολογία χρυσταλλίνη καί λέγει ὅτι αὐτὸ ποῦ ἐμεῖς ποῦ διαβάζο- με στήν Ἀγία Γραφή, γιὰτὶ ὁ λό- γος τοῦ ἁγίου ἀνογραφικοῦ, πρακτι- κός, ὅτι θὰ κατεστρέφτο παλαιὰ ὁ κόσμος ἐξ αἰτίας τῶν πορνευόντων (σαρκικῆς ἁμαρτίας), ἀν δέν διητη- ροῦντο σῶφρονες, οἱ ἀνθρώποι, ὥπως παρακαλοῦσε καί ὁ Ἀβραάμ. Καί αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι ἄξιοι τοῦ παρόντος κόσμου ποῦ εἶναι στολισθὶ σὲ ἀκοσμία, πῶς δέν θὰ ἐξωθούντο καί ἀπὸ τὸν μέλλοντα αἰῶνα, ἀφοῦ δέν εἶναι ἄξιοι νὰ ζῇ-

σουν οὔτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμω, πῶς θὰ ζήσουν στόν μέλλοντα αἰῶνα, τὴν αἰώνιο ζωῇ, παραδιδόμενοι σὸ πῦρ τῆς γενένης, ἐπειδὴ δέν ἄντε- ξαν σὸ πῦρ τῶν σαρκικῶν ἠδονῶν;

Ἐφ' ὅσον δέν ἄντεξαν θὰ πᾶνε γιὰ τὴν κόλαση, τελειώσε, Ἐκτός ἐκείν, λέγει ὁ Ἅγιος καὶ ἐδῶ εἶναι πᾶ- λι χρυσταλλινῇ ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ ποῦ εἶπαμε **«μετανοεῖτε ἡγίκε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»**, ἐκτός ἐκείν σπείσουνται τώρα νὰ τὸ ἀποσβέ- σουν διὰ τῆς μετανοίας καί νὰ ἐκπλύνουν μὲ δάκρυμα τοὺς ἅπ' αὐτὸ γονεμένους μολυσμοὺς. Ὅχι δηλαδὴ νὰ κάνης καί τὴν ἁμαρτία, νὰ λές καί ἀπὸ πάνω ὅτι εἶμαι ἄξιος γὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δέν γίνεται ἐκείν, ὅπως εἶπαμε κά- ποιος ἀπαντώντας στόν π. Θεόκλητο: «καί τί σέ πειράζει ἐξένα ἀν ἔγω ἐγὼ τὴν φιλενάδα μου ἀπὸ τὴν μιά καί ἀπὸ τὴν ἄλλη κομποσποίνῳ».

Γίνονται αὐτὰ κομπο- σποῖνοι ἀπὸ τὴν μιά, ἀγκαῖζέ μέ τὴν φιλενά- δα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Αὐτὸς εἶναι ὁ νέος τύ- πο τοῦ Ορθόδοξου νέου καί τοῦ ὀρθόδο- ξου θεολόγου; ποῦ φθάσαμε; ποῦ φθά- σμε; Ἐδῶ θέλουμε νὰ φθάσουμε στήν Ἀναστάση χωρὶς σταυρὸ, χωρὶς μετά- νοια, χωρὶς νηστεία, χωρὶς προσευχή. Τε- λεία διαστορή τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Λοιπὸν ὁ Ἅγιος λέ- γει μιά εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας μας. Ἀνθρώπος εἶσαι, ἔπτεςε, ἁμάρτησε, ὑπάρχει ἡ ὁδὸς τῆς μετανοίας νὰ ἐκπλύν- ης μέ τὰ δάκρυμα τοὺς ἅπ' αὐτὸ γονε- μένους μολυσμοὺς. Ἄν δέν τὸ κάνης αὐτὸ στήν παρούσα ζωῇ ποῦ εἶναι καιρὸς μετανοίας, πότε θὰ τὸ κάνης; Δὲ περιμένεις νὰ δῆς ἐν συνεχεια Θεοῦ πρόσωπο; «Ἄς γὰν οὖν καί τὸ τοῦτο, ὅτι ἀν δέν σπείσουνται ν' ἀντισταθῶν σὸ πᾶ- θος διὰ τῆς μετανοίας σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν σὲ χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννήματα πορνικῆς ἐπιθυμίας· ἐκείνη δὲ ἐδῶ τὸ πῦρ τῆς γενένης, δὲ νὰ συναυράσθῃ ἀπ' ἐδῶ τοὺς ἀκόλαστους στήν αἰώνια κόλαση». Εἶναι μιά μεγάλη ἀλήθεια αὐτὴ ὅτι δέν σταματεῖ κανεὶς σ' ἕνα πᾶσιμα σὲ μιά μικρὴ ἁμαρτία τῶν σαρκί- κων ἠδονῶν, προχωρᾶ καί ὥπως λέει κάποιος ὁ Ἅγιος Νικηδόμης στήν ἀρχὴ μεταβαίνει, πηγαίνει στήν ἁμαρτία σάν τὸ βόδι στρῶ- νυχοντας, μετὰ ὅμως γλυκαίνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί πηγαίνει σάν τὸ ἐλάφι, πῶς τρέχει τὸ ἐλάφι εἰς τὸ ἐλάφι, καί μετὰ ὅταν ἀκόμῃ πέ- σῃ στήν ἁμαρτία, τρέχει σάν τὸ ὄρνο, σάν τὸ πούλι ποῦ ξεπερνάει καί τὸ ἐλάφι. Γι' αὐτὸ λέει αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δέν προσέχουν καί δέν μετανοοῦν καί ξεγελῶνται μὲ ἁγὰθ λογιισμό πρῶτων μὲν κάνουν πολ- λὰς ἁμαρτίας προσωπικὰς, δευτε- ρον, λέει, «εκεκαρτέες» ἁμαρτίες βαρυτάτες, θανάσιμες, γι' αὐτὸ λέει καί ἐδῶ ὁ Ἅγιος ὅτι, ἀν δέν σπεί- σουν καθεὺς τὸ πάθουν σύντομα, σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν εἰς χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, δέν εἶναι ἄπλως ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία, θὰ γίνῃ ὁ,τι χειρότερο, τὸ ὁποῖον ἔγνε παλαιότερα, τὸ ζῶμε καί στῆς ἡμέ- ρες μας «ἀρροσεὶ ἐν ἄρσει ἀσχυ- μούσῃν κατεργαζόμενοι» καί ἐπι- στήμους σήμερα στήν Γαλιλαία καί στήν Ὀλλανδία πᾶνε ἄνδρες μὲ ἄνδρες καί γυναικὲς μὲ γυναικὲς θὰ μᾶς τὰ φέρουν μέσα τῆς ΕΟΚ καί σ' ἐμᾶς ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ παραδειγ- μασιτοῦμε. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐδῶ μὲν ἐκλύουν τὸ πῦρ τῆς γενένης καί ἐδῶς κολάζονται οἱ ἀνθρώποι, φο- βερὰ, φοβερὰ εἶναι ἡ κατάστασή τους καί ὁ θάνατος ἐν συνεχεια ἐρχεται ὁ σωματικὸς καί ὁ ψυχικός στήν αἰώνιο κόλαση. **Καί ἐδῶ κο- λασμένοι καί στήν αἰώνιο κόλα- ση.** Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Βλέπετε πῶς ἕνας Ἅγιος μιλεῖ; Δέν μᾶς χαίθει, δέν μᾶς κολλάει, δέν θέλει ὁπαδοὺς, ἀλλὰ τί θέλει; σω- στοὺς ἀνθρώπους ἡ μάλλον θέλει τὴν σωτηρία μας. Σοῦ λέει ἡ σωτη- ρία μας περνάει δι' αὐτῆς, «στενὴ καί τεθλιμμένη ὁδός», σταυρός, νη- στεία, προσευχή, ἀγνυπνία, ἐκεῖ ὅ- ὡ ἀγωνισθοῦμε, νὰ ἀγωνισθοῦμε κα- τὰ τῶν παθῶν καί φέρνει καί ὀρι- σμένα, παραδείγματα.

«Ποῖος δέν γνωρίζει τοὺς Σο- δομίτας καί τὴν παρανομωτέραν ἐκείνην ἑξαμὴν ἐκ τῆς πορνείας καί τῆς παραδοτέραν βροχὴν τοῦ πυρός ἐπ' αὐτοὺς καί τὴν κατα- στροφήν των». Ὅριστε, οἱ σοδομί- τες περνοῦσαν ἁμαρτίας ἐξ ἁμαρ- τίας, ἀλλὰ δέν σταματοῦσαν ἄπλως στήν κατὰ φύσιν, προχωρήσαν ἐπὶ περισσότερο σὸ τὸ σοδομιζοῦν... ἀλλὰ ἤλθε καί ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας· δέν εἶναι παῖζε-γέλασε. Κατεστρά- φησαν ὁλοσχερῶς διὰ πυρός καί πρόκειται γιὰ ἐμᾶς παραδείγμα ἐι σοδομιζοῦν. Ὅποιος πᾶει προκυ- νητῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους καί περνάει ἀπὸ καί βλέπει δι' ἀκόμῃ εἶναι νεκρά χωρὶς ζωὴ τίποτα ἐπε- σε φωτιά ἐκεῖ πέρα καί κατεστρά- φησαν. «Πολλάκις μάλοστα ὁλό-

ξέρομε καί τὸ ἐνθυμείσθω ὅτι ἡ Παρθένος εὐρέθῃ ἔγκυος πρὶν εἰσελθεῖν, ἡ Παναγία μας καί αὐτὸ τὸν προβληματίσει τὸν Ἰωσήφ. Τί ὠραία τὰ λέγει ἡ ὑμνολογία τῶν Χριστογόνων. Τί γένει ἐδῶ πέρα, πῆγε νὰ τὰ χάσῃ, ἀλλὰ ἦταν δι- καιος ὁ Ἰωσήφ καί «μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι», τὴν Παν- αγία μας, ἡβουλήθη λάθρα, ἐσκέ- φθη νὰ τὴν ἀφήσῃ κρυφὰ νὰ καί γιὰ νὰ σωθῇ, διότι κανονικὰ ἐπρε- πτε νὰ τὴν παραδῶσῃ στοὺς Ἰου- δαίους καί νὰ τὴν λιθοβολήσουν. Ὁ λιθοβολισμὸς ἦταν ἡ τιμωρία γιὰ μιά παρθένο ποῦ τελοῦσε ἔγκυος προτὸν νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Φάνηκε ἀγγελος Κυρίου καί τοῦ λέγει,

Ἰωσήφ μὴ φοβηθῇς «παράλαβε τὴν γυ- ναῖκα σου τὸ γὰρ γε- γνημένον ἐξ αὐτῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐστίν», δέν εἶναι ὅημα αὐτό, δέν εἶναι ἅπ' αὐτὰ ποῦ νομίζεις ἐοῦ, Πνεῦμα Ἅγιον ἐγέθλησ σ' αὐτὴν, εἶπε σὸν Ἰωσήφ καί ἐτοὶ ᾤσυχασε.

Ἐπίσης, πόσο αὐστηρὸς ἦταν ὁ νό-μος, ποῦ ἡ πορνευ- ομένη κόρῃ ἱερεὺς νὰ ἐκτίθεται στή πυρὰ. Διέσφεται αὐτὸ καί τώρα ἀκόμῃ, θέλουν τὰ παιδιὰ τοῦ ἱερέως νὰ εἶναι σωστά καί ἀν βλέπουν καμιά πα- ποδοποῖα δέν πᾶει καλά, πῶς πῶι τὸ προσ-βολὴ καί γιὰ τὸν πα- τᾶ καί γιὰ τὴν οἰκονέ- νεια κ.λπ.· ἀλλὰ ὁ νό-μος στήν Παλαιὰ Δια- θίκη ἦταν αὐστηρὸς. Ἐάν διὰ τὴν κόρῃ ἀπλῶς ποῦ εἶναι παρθένος θάταν τι- μωρία ὁ λιθοβολι- σμὸς, διὰ τὴν κόρῃ τοῦ ἱερέως τῆς Πα- λαῖς Διαθίκης ἡ τι- μωρία ἦτο διὰ πυρός. Ἐκ δικαίων κόπων, μὲ καθαρὰ καρδιά, ὅπως ἅμα εἶναι ἀπὸ ὀδίκης, λέει ἕνας πα-

κληρος πόλις ὑπέστη τὰς συνεπιεί- σους τῆς διαγωγῆς ἐνὸς μόνον ἀσελ- γούς, ὥπως συνέβη εἰς τὴν πόλιν τῶν Σικίμων». Εἰσάτε τί ὠραία ἐξ- ῆ μ' ἀννοῦν καί τοῦτο, ὅτι ἀν δέν σπείσουνται ν' ἀντισταθῶν σὸ πᾶ- θος διὰ τῆς μετανοίας σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν σὲ χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννήματα πορνικῆς ἐπιθυμίας· ἐκείνη δὲ ἐδῶ τὸ πῦρ τῆς γενένης, δὲ νὰ συναυράσθῃ ἀπ' ἐδῶ τοὺς ἀκόλαστους στήν αἰώνια κόλαση».

Εἶναι μιά μεγάλη ἀλήθεια αὐτὴ ὅτι δέν σταματεῖ κανεὶς σ' ἕνα πᾶσιμα σὲ μιά μικρὴ ἁμαρτία τῶν σαρκί- κων ἠδονῶν, προχωρᾶ καί ὥπως λέει κάποιος ὁ Ἅγιος Νικηδόμης στήν ἀρχὴ μεταβαίνει, πηγαίνει στήν ἁμαρτία σάν τὸ βόδι στρῶ- νυχοντας, μετὰ ὅμως γλυκαίνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί πηγαίνει σάν τὸ ἐλάφι, πῶς τρέχει τὸ ἐλάφι εἰς τὸ ἐλάφι, καί μετὰ ὅταν ἀκόμῃ πέ- σῃ στήν ἁμαρτία, τρέχει σάν τὸ ὄρνο, σάν τὸ πούλι ποῦ ξεπερνάει καί τὸ ἐλάφι. Γι' αὐτὸ λέει αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δέν προσέχουν καί δέν μετανοοῦν καί ξεγελῶνται μὲ ἁγὰθ λογιισμό πρῶτων μὲν κάνουν πολ- λὰς ἁμαρτίας προσωπικὰς, δευτε- ρον, λέει, «εκεκαρτέες» ἁμαρτίες βαρυτάτες, θανάσιμες, γι' αὐτὸ λέει καί ἐδῶ ὁ Ἅγιος ὅτι, ἀν δέν σπεί- σουν καθεὺς τὸ πάθουν σύντομα, σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν εἰς χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, δέν εἶναι ἄπλως ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία, θὰ γίνῃ ὁ,τι χειρότερο, τὸ ὁποῖον ἔγνε παλαιότερα, τὸ ζῶμε καί στῆς ἡμέ- ρες μας «ἀρροσεὶ ἐν ἄρσει ἀσχυ- μούσῃν κατεργαζόμενοι» καί ἐπι- στήμους σήμερα στήν Γαλιλαία καί στήν Ὀλλανδία πᾶνε ἄνδρες μὲ ἄνδρες καί γυναικὲς μὲ γυναικὲς θὰ μᾶς τὰ φέρουν μέσα τῆς ΕΟΚ καί σ' ἐμᾶς ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ παραδειγ- μασιτοῦμε. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐδῶ μὲν ἐκλύουν τὸ πῦρ τῆς γενένης καί ἐδῶς κολάζονται οἱ ἀνθρώποι, φο- βερὰ, φοβερὰ εἶναι ἡ κατάστασή τους καί ὁ θάνατος ἐν συνεχεια ἐρχεται ὁ σωματικὸς καί ὁ ψυχικός στήν αἰώνιο κόλαση. **Καί ἐδῶ κο- λασμένοι καί στήν αἰώνιο κόλα- ση.** Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Βλέπετε πῶς ἕνας Ἅγιος μιλεῖ; Δέν μᾶς χαίθει, δέν μᾶς κολλάει, δέν θέλει ὁπαδοὺς, ἀλλὰ τί θέλει; σω- στοὺς ἀνθρώπους ἡ μάλλον θέλει τὴν σωτηρία μας. Σοῦ λέει ἡ σωτη- ρία μας περνάει δι' αὐτῆς, «στενὴ καί τεθλιμμένη ὁδός», σταυρός, νη- στεία, προσευχή, ἀγνυπνία, ἐκεῖ ὅ- ὡ ἀγωνισθοῦμε, νὰ ἀγωνισθοῦμε κα- τὰ τῶν παθῶν καί φέρνει καί ὀρι- σμένα, παραδείγματα.

* * *

«Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀφήσουμε τώρα τοὺς πρὸ τοῦ νόμου. Ὁ ἴδιος ὁ μυ- σαϊκὸς νόμος δέν προστάζει νὰ λι-θοβολῇται ἡ νύμφη ἀν δέν εὐρεθῇ παρθένος;». Μέχρι τώρα ὁ Ἅγιος εἰδάτε τί ὠραία ἤξερε τὴν Ἀγία Γρα- φή, καί πῶς φέρνει παραδείγματα ἀκό- μα καί ἀπὸ τὸν μωσαϊκὸ νόμο. Πολὺ παλιὰ οἱ ἀνθρώποι ἐκφερύνον- ται καί δέν ἐμφυτο νόμο, ποῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς στήν ἀρχὴ τῆς δημι- ουργίας, ἀλλὰ ἐν συνεχεια ὁ Θεός, ὥπως λέγει ὁ Μέγας Βασιλεῖς δὲν ἐδῶσε καί νόμο, τὸν μωσαϊκὸ νό- μο, ἐστὼ αὐτὸς ὁ βασικός τρόπος τὴν πᾶσιμα πῶς λέμε, γιὰ νὰ μὲς βοηθῇ τὰ ἐξέρομε ποῦ βαδίζομε πρὶν ὅλο ποῦ τότε οἱ ἀνθρώποι ἦταν σὲ νη- πιακὴ ἡλικία ἀπὸ πλεονάζοντες με- τανητικῆς ἡλικίας καί ὁπωσδήποτε δέν ἐδέχοντο πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἦθελε ὁ Κύριος μᾶς ἐστὶ τὰ βασικὰ «οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύ- σεις, οὐ κλέψεις, τίμα τὸν πατέρα σου καί τὴν μητέρα σου» κ.λπ., ὅλες τῆς ἐντολῆς ποῦ ἔβαλε, ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ, ἀγάπη πρὸς τὸν πῆλσιον. Σὲ γενικὲς γραμμὲς ὥπως θὰ λέγαμε βασικὲς τρόπων πῖνα. Ἔτσι λοιπὸν ὁ μωσαϊκὸς νόμος, λέει, «δὲν προστάζει νὰ λιθοβολῇ- ται ἡ νύμφη ἐάν δέν εὐρεθῇ παρ- θένος.» Εἰδάτε πόσο σοβάρᾳ εἶναι τὰ πράγματα καί λένε τώρα δέν εἶναι τίποτε οἱ σχέσεις, προγαμι- αῖες σχέσεις, βρῆκαμε καί τὸν πῆλο καί ἀν λέῃ δέν ὑπάρχει αὐτὸ, γὰρ- μος δέν γίνεται, τὸ τελειὸς ἀντιθε- τὸ τὸ τελειὸς ἀντιθετο ἐκείν τὸ σω- στὸ. Ὁ Μέγας Βασιλεῖς λέει ἀν ὑπάρχουν σχέσεις αὐτὸς ὁ γάμος νὰ μὴ γίνῃ, τελειώσε, καί ἀν γίνῃ δέν ἐμολογεῖται, πολλὰ προβλήματα ἀναφύονται... καί ἐδῶ ἰσχύει «ἐλέ- γσον μὲ ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου», συγχωρεῖτε μᾶς Κύριε, ἀλλὰ ὁ νόμος ἦτο αὐστηρὸς καί ἐμεῖς τώρα στήν ἐποχὴ τῆς χάριτος σ-

μορφώσουμε τὴν ζωὴ μας, ὅπως θέλει ὁ Κύριος μας. Μὴ λέμε ὅλοι εἶναι κάνουν, ἔτσι κάνουν, δέν γίνε- ται αὐτὸ· νὰ ἀγωνισθοῦμε σὺμφω- να μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐστὼ καί ἂν φαίνεται πρὸς στήνῃ ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι στενός καί τε- κλιμμένος, στενὴ καί τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ναι, ἀλλὰ τί λέγει πῶς κατὰ «ὁ γὰρ ζυγὸς μὸν χρηστός καί τὸ φορ- τίον μὸν ἐλαφρόν ἐστίν». Ἐνῷ φαί- νεται ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι στενὴ καί τεθλιμμένη, ἔχει κόπο ἄρκετὸ βέ- βαια μετὰ γίνεται ἀνάλαφρα, χαίρε- ται νὰ τὴν παραδῶσῃ στοὺς Ἰου- δαίους καί νὰ τὴν λιθοβολήσουν. Ὁ λιθοβολισμὸς ἦταν ἡ τιμωρία γιὰ μιά παρθένο ποῦ τελοῦσε ἔγκυος προτὸν νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Φάνηκε ἀγγελος Κυρίου καί τοῦ λέγει,

Ἰωσήφ μὴ φοβηθῇς «παράλαβε τὴν γυ- ναῖκα σου τὸ γὰρ γε- γνημένον ἐξ αὐτῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐστίν», δέν εἶναι ὅημα αὐτό, δέν εἶναι ἅπ' αὐτὰ ποῦ νομίζεις ἐοῦ, Πνεῦμα Ἅγιον ἐγέθλησ σ' αὐτὴν, εἶπε σὸν Ἰωσήφ καί ἐτοὶ ᾤσυχασε.

Ἐπίσης, πόσο αὐστηρὸς ἦταν ὁ νό-μος, ποῦ ἡ πορνευ- ομένη κόρῃ ἱερεὺς νὰ ἐκτίθεται στή πυρὰ. Διέσφεται αὐτὸ καί τώρα ἀκόμῃ, θέλουν τὰ παιδιὰ τοῦ ἱερέως νὰ εἶναι σωστά καί ἀν βλέπουν καμιά πα- ποδοποῖα δέν πᾶει καλά, πῶς πῶι τὸ προσ-βολὴ καί γιὰ τὸν πα- τᾶ καί γιὰ τὴν οἰκονέ- νεια κ.λπ.· ἀλλὰ ὁ νό-μος στήν Παλαιὰ Δια- θίκη ἦταν αὐστηρὸς. Ἐάν διὰ τὴν κόρῃ ἀπλῶς ποῦ εἶναι παρθένος θάταν τι- μωρία ὁ λιθοβολι- σμὸς, διὰ τὴν κόρῃ τοῦ ἱερέως τῆς Πα- λαῖς Διαθίκης ἡ τι- μωρία ἦτο διὰ πυρός. Ἐκ δικαίων κόπων, μὲ καθαρὰ καρδιά, ὅπως ἅμα εἶναι ἀπὸ ὀδίκης, λέει ἕνας πα-

κληρος πόλις ὑπέστη τὰς συνεπιεί- σους τῆς διαγωγῆς ἐνὸς μόνον ἀσελ- γούς, ὥπως συνέβη εἰς τὴν πόλιν τῶν Σικίμων». Εἰσάτε τί ὠραία ἐξ- ῆ μ' ἀννοῦν καί τοῦτο, ὅτι ἀν δέν σπείσουνται ν' ἀντισταθῶν σὸ πᾶ- θος διὰ τῆς μετανοίας σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν σὲ χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννήματα πορνικῆς ἐπιθυμίας· ἐκείνη δὲ ἐδῶ τὸ πῦρ τῆς γενένης, δὲ νὰ συναυράσθῃ ἀπ' ἐδῶ τοὺς ἀκόλαστους στήν αἰώνια κόλαση».

Εἶναι μιά μεγάλη ἀλήθεια αὐτὴ ὅτι δέν σταματεῖ κανεὶς σ' ἕνα πᾶσιμα σὲ μιά μικρὴ ἁμαρτία τῶν σαρκί- κων ἠδονῶν, προχωρᾶ καί ὥπως λέει κάποιος ὁ Ἅγιος Νικηδόμης στήν ἀρχὴ μεταβαίνει, πηγαίνει στήν ἁμαρτία σάν τὸ βόδι στρῶ- νυχοντας, μετὰ ὅμως γλυκαίνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί πηγαίνει σάν τὸ ἐλάφι, πῶς τρέχει τὸ ἐλάφι εἰς τὸ ἐλάφι, καί μετὰ ὅταν ἀκόμῃ πέ- σῃ στήν ἁμαρτία, τρέχει σάν τὸ ὄρνο, σάν τὸ πούλι ποῦ ξεπερνάει καί τὸ ἐλάφι. Γι' αὐτὸ λέει αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δέν προσέχουν καί δέν μετανοοῦν καί ξεγελῶνται μὲ ἁγὰθ λογιισμό πρῶτων μὲν κάνουν πολ- λὰς ἁμαρτίας προσωπικὰς, δευτε- ρον, λέει, «εκεκαρτέες» ἁμαρτίες βαρυτάτες, θανάσιμες, γι' αὐτὸ λέει καί ἐδῶ ὁ Ἅγιος ὅτι, ἀν δέν σπεί- σουν καθεὺς τὸ πάθουν σύντομα, σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδοθῶν εἰς χείρωνα παρά φύσιν πάθῃ, δέν εἶναι ἄπλως ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία, θὰ γίνῃ ὁ,τι χειρότερο, τὸ ὁποῖον ἔγνε παλαιότερα, τὸ ζῶμε καί στῆς ἡμέ- ρες μας «ἀρροσεὶ ἐν ἄρσει ἀσχυ- μούσῃν κατεργαζόμενοι» καί ἐπι- στήμους σήμερα στήν Γαλιλαία καί στήν Ὀλλανδία πᾶνε ἄνδρες μὲ ἄνδρες καί γυναικὲς μὲ γυναικὲς θὰ μᾶς τὰ φέρουν μέσα τῆς ΕΟΚ καί σ' ἐμᾶς ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ παραδειγ- μασιτοῦμε. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐδῶ μὲν ἐκλύουν τὸ πῦρ τῆς γενένης καί ἐδῶς κολάζονται οἱ ἀνθρώποι, φο- βερὰ, φοβερὰ εἶναι ἡ κατάστασή τους καί ὁ θάνατος ἐν συνεχεια ἐρχεται ὁ σωματικὸς καί ὁ ψυχικός στήν αἰώνιο κόλαση. **Καί ἐδῶ κο- λασμένοι καί στήν αἰώνιο κόλα- ση.** Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Βλέπετε πῶς ἕνας Ἅγιος μιλεῖ; Δέν μᾶς χαίθει, δέν μᾶς κολλάει, δέν θέλει ὁπαδοὺς, ἀλλὰ τί θέλει; σω- στοὺς ἀνθρώπους ἡ μάλλον θέλει τὴν σωτηρία μας. Σοῦ λέει ἡ σωτη- ρία μας περνάει δι' αὐτῆς, «στενὴ καί τεθλιμμένη ὁδός», σταυρός, νη- στεία, προσευχή, ἀγνυπνία, ἐκεῖ ὅ- ὡ ἀγωνισθοῦμε, νὰ ἀγωνισθοῦμε κα- τὰ

